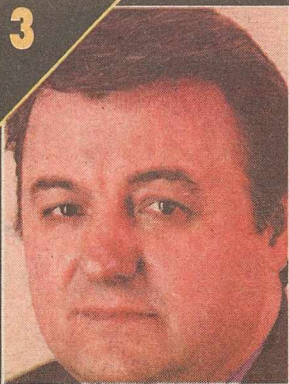

Din 1985,
Adrian Păunescu
NU mai are nici o
legătură cu
FLACĂRA.

3

Un hoț în Parlament:

**Păunescu îl dă în gât
pe Vadim Tudor**

Nr. 46 • 15 - 21 noiembrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Premiul MASINA DE SCRIS

a fost acordat. Începe
un nou concurs.
Valoarea premiului
se menține la

1.000.000

de lei

pag. 12 - 13

Afacerea PUMA

Guvernul a avizat tranzacția
Documentele dovedesc
fără echivoc acest lucru!

(pag. 6)

Se împlinesc zece ani de la asasinarea de către Securitate
a inginerului, poetului și memorialistului GHEORGHE URSU

Unde sunt vinovații?

(pag. 4)

Dialog
cu senatorul
Radu Vasile:
„În
PNȚCD
se
anunță lupte...”

(pag. 5)

Anchetă
O invenție
mare
cât o
escrocherie
● **Tatăl**
Durref-ului,
Hododi, prins la
îngheșuială

(pag. 8-9)

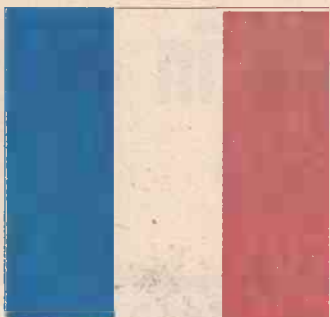
Inedit
Bordelurile
clandes-
tine
din
București

(pag. 7)

Angst

Șos. București-Târgoviște nr. 298 BUFTEA
Telefax: 40-1-311.03.12

Fără un cadru legislativ ferm, România nu va putea atrage investitorii străini

■ ne declară ambasadorul Italiei dl Giuseppe de Michelis di Slonghello

- O dată cu formarea celei de-a doua Republici, în Italia s-a produs o adevărată revoluție a instituțiilor democratice, dar se menține o anumită instabilitate. Cum vedeți, Excelență, această evoluție?

- Întrebarea dv. este complexă pentru că se referă atât la marea transformare din societatea italiană, cât și la aceste dificultăți de parcurs, că să le spunem așa. Sintetizând, se poate spune că o dată cu a doua Republică ia sfârșit perioada partidelor istorice de după al doilea război mondial. Acum se formează noi alianțe și chiar alte partide, unele cu oameni proveniți din vechile formațiuni. În această fază nu am avut majorități clare, dinainte constituite, în afară de un singur caz, cel al guvernului lui Berlusconi care s-a arătat a nu fi suficient de pregătit, în sensul că nu se inventează un partid politic în trei luni, indiferent de bunăvoința celor care alcătuiesc acel partid. Pentru a crea un partid este nevoie de ani, de o anumită filosofie politică, de un program etc. Așa încât, în jurul lui Berlusconi s-a creat o alianță care a lansat promisiuni ce nu au putut fi respectate. Aceasta este realitatea în legătură cu căderea guvernului Berlusconi. Or, în Italia de exemplu, situația somajului este, am putea spune, dramatică. Prin urmare, aceste noi partide nu au știut să fie la înălțimea situației în care s-au aflat. În aceste condiții Italia a trebuit să recurgă la un guvern tehnic, cum este cel condus de actualul premier Lamberto Dini. Acest guvern care va avea o durată scurtă și care se va limita la soluții tehnice s-a confruntat, indubitabil, și cu probleme politice pentru care nu a fost creat. De

opoziție au hotărât să dea un anumit sprijin guvernului Dini, oferindu-i posibilitatea să opereze unele modificări financiare etc. Dacă lucrurile vor evolua în parametri actuali și nu vor fi „lovituri de scenă” vom avea în curând un guvern de demisionari. În acest caz, ipotezele de viitor sunt, fie să organizăm alegeri generale, probabil în luna martie, fie să se producă o reconfirmare a guvernului Dini, cu un cabinet de tehnicieni, dar și cu reprezentanți ai forțelor politice pentru a putea să ducă la bun sfârșit președinția Uniunii Europene. Partenerii noștri din UE ne-au cerut să nu organizăm alegeri. Deci, o altă caracteristică a celei de-a doua Republici este că aproape toate instituțiile se găsesc în situații noi.

- Ce ne puteți spune

avea loc conferința interguvernamentală a UE. Maastricht este una dintre probleme. O altă problemă este aceea că se dovedește că există țări care au anumite dificultăți interne, așa cum este cazul Italiei, care ar putea să determine existența unei Europe cu două viteze. Acesta este punctul de vedere al Franței, dar mai ales al Germaniei.

- Care este poziția Italiei în legătură cu extinderea UE și NATO?

- În legătură cu extinderea UE și a NATO spre Est aș

tru că ne dăm seama de dificultățile de politică internă care ar putea interveni și ar putea să producă o întârziere a acestei admiteri, comparativ cu cea a altor țări. Nu vreau să spun cuvinte de circumstanță, ci vreau să vă asigur că noi suntem cu adevărat în favoarea dorinței legitime a României de a intra în NATO și în UE pe baza unui adevărat proces democratic care știm, desigur, că presupune un anumit efort. De asemenea, trebuie să aveți o colaborare tot mai intensă cu alte țări și în primul rând cu Italia care se aseamănă cu voi dincolo de identitatea culturală sau lingvistică și printr-o experiență istorică în multe aspecte similare.

- În cadrul raporturilor comerciale economice dintre țările noastre care credeți că sunt obstacolele, din punctul de vedere al părții române?

- Din partea română, obstacolul esențial este cel al nesiguranței cadrului legislativ. Nu se poate cere unui industriaș italian să investească în România, dacă nu i se oferă un cadru precis, cu norme care desigur se mai pot schimba, dar care să ofere puncte sigure și substanțiale pentru a putea fi luate în considerație. Nu se știe încă sigur de ce este nevoie pentru a se face o societate mixtă, sau pentru a investi, pentru că nu există anumiți parametri de referință.

- Ultima întrebare este din altă sferă. Știu că sunteți foarte familiarizat în legătură cu situația din Orientul Mijlociu. În acest context, credeți că asasinarea premierului israelian Rabin va influența procesul de pace din regiune?

- Aș spune că Rabin a plătit cam în același mod în care a plătit la vremea sa președintele egiptean Sadat, când soarta lor a depins de un foc de armă. Cunoșcând situația din zonă, sunt convins că acest proces de pace nu se poate reduce sau opri. Și aceasta nu numai pentru că alternativa este războiul sau haosul, dar nu se poate concepe, din punctul de vedere al unei filosofii politice, ca un singur om să determine singur o întreagă linie politică. Este de așteptat, desigur, o anumită răcire sau încetinire a acestui proces de pace. Dar el va continua, chiar și în lipsa lui Rabin, față de care am, desigur, o amintire foarte prețioasă pentru că a fost unul dintre cei mai mari oameni de stat ai lumii.

ȘTEFAN NICOLAE ■

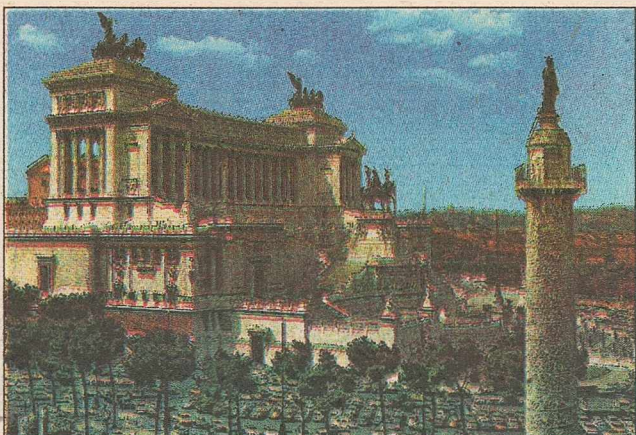
Dinamismul diplomației

Dl Giuseppe de Michelis di Slonghello a inaugurat, o dată cu sosirea sa la București, în ianuarie 1995, un nou stil diplomatic, mult mai deschis la dialog, invitând încă de la început reprezentanții mass-media, care nu au ezitat să-i transmită impresiile sincere despre activitatea Reprezentanței. Dinamic și cordial, domnia sa și-a mărturisit bucuria că a venit în România de care îl leagă vechi și plăcute amintiri. Poate nu întâmplător, de la venirea domniei sale la București s-a înmulțit numărul vizitelor unor oficialități italiene în România și au crescut rangul și calitatea acestor delegații. Diplomat de carieră, dl Giuseppe de Michelis di Slonghello a parcurs din 1964 și până acum toate treptele diplomatice, fapt care i-a permis o cunoaștere adâncă a unor realități politice diverse, ultima dintre ele fiind cea a Orientului Mijlociu, zonă în care s-a aflat ca ambasador, în Liban, din 1990 până în 1994.

despre procesul de integrare a noilor democrații europene în UE în condițiile în care

vrea să precizez că politica externă este dovada unei continuități. Într-o țară democratică - în afară de cazurile extreme ale unor lovături de stat - linia politicii externe nu se schimbă de la un moment la altul. Noi, bunăoară, până acum câțiva ani am avut - și mai avem încă - o politică dinamică în Orientul Mijlociu. Dar de câțiva ani am devenit mai activi în Europa de Est, cum ar fi de exemplu în legătură cu Inițiativa Central Europeană sau implicarea noastră în conflictul din ex-Iugoslavia. În legătură cu extinderea spre Est a UE și NATO pot spune că Italia este absolut și total favorabilă. Ne-am pronunțat pentru integrarea cu drepturi depline a României, și această poziție o vom menține. Suntem conștienți că România ar dori să intre printre primele și nu într-un al doilea moment, pen-

exemplu, în legătură cu legea cu privire la pensii au trebuit găsite mijloacele financiare pentru rezolvarea acesteia. Pozitiv este faptul că, în aceste condiții, forțele politice din

chiar Tratatul de la Maastricht urmează să fie reanalizat?

- E bine că ați adus în discuție această problemă pentru că, iată, la anul va

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12,
223.15.37; 223.15.44, cu interloarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin, Zorojanu

■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion

■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici

■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu

■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,
Horia Turcanu

■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniță

■ CORESPONDENȚI ÎN TARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacără

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănăsă (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra
BIS
magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona
Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA
PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE

Dan Gheorghe, Elena Ghera

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chitulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel,
Maria Călin, Nicoleta Burtă, Eugen Mațotă, Cezar
Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb,
Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,
Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian,
Marius Procopie, Nicolae Șerban,

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Gabriela Ionescu,
Florenta Tudor, Anghel Elena

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu;
Liliana Crețu, Mariana Săndulescu

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Un hoț în Parlament

M-a sunat la telefon Adrian Păunescu. Mi-a urat o zi bună și a izbucnit în stilul său caracteristic: „Până când o să mai suporti să te înjure impostorul de Vadim? El, care, așa cum îmi spuneai încă din anii '80, e o caricatură a mea? Care a încercat și încearcă să mă imite și în poezie și în viața socială? Individul a scris mii de versuri; nimeni n-a reușit să țină minte nici măcar unul. Îmi știi doar părerea despre el: o lichea, un hoț, un de-

magog pe care l-am demascat în Flacăra, fiindcă, în maniera maestrului său Eugen Barbu, a plagiat. De ce nu reproduci pagina din revista în care Octavian Păler îi arată ipochimenului cât de josnic și fără rușine este? M-aș simți mai bine dacă lumea ar afla care îmi este adevărata părere despre actualul meu aliat.” M-a sunat la telefon Adrian Păunescu.

M-a sunat la telefon Adrian Păunescu? Sau mi s-a părut?

Păler contra Vadim

majoritatea oamenilor de știință sînt astăzi de părere că universul a luat ființă odată cu explozia uriașă a unui atom primordial de o extremă densitate, și că miliardele de galaxii formate din stele, din care face parte și Calea Lactee, continuă să se precipite, avînd tendința să se îndepărteze de locul producerii cataclismului primar. Astronomii au stabilit că viteza acestei expansiuni este în descreștere datorită forței de atracție pe care o exercită între ele galaxiile. Ceea ce nu poate fi explicat însă este faptul că masa galaxiilor universului, stabilită pe baza unor calcule, nu reprezintă decît o zecime din cantitatea necesară producerii unui asemenea coeficient de decelerație. Unde se găsește restul masei?

Unii oameni de știință cred că această masă ar putea fi ascunsă, sub o formă complet invizibilă, înăuntrul așa-numitelor „abisuri întunecate” ale spațiului cosmic.

Într-altul s-ar putea să se desfășoare în ambrele sensuri. Părăsind celălalt univers prin „abisuri întunecate”, materia apare în universul nostru sub formă de „abisuri luminoase”. Astfel, fluxul materiei între cele două universuri atinge o stare de echilibru. Hjelming este de părere că există deja dovezi susținînd validitatea teoriei „abisurilor luminoase”. Una din marile probleme care îl frămîntă pe astrofizicienii contemporani o reprezintă cantitatea enormă de energie — razele cosmice, razele X, radiațiile infraroșii — care este emanată, pare-se, de cvasari îndepărtați și de centrele galaxiilor. Dacă s-ar putea dovedi că materia și energia provin dintr-un alt univers, spune Hjelming, problema ar fi rezolvată într-un mod cît se poate de satisfăcător.

În imaginile de sus, fragmente din articolul publicat de o revistă străină în traducere românească. În imaginile de jos, fragmente din articolul semnat de Corneliu Vadim Tudor în revista „Magazin” din 14 septembrie 1974

Oamenii de știință sînt astăzi de părere că universul a luat ființă odată cu explozia uriașă a materiei de o mare densitate și că miliardele de galaxii continuă să se precipite îndepărîndu-se de locul producerii cataclismului primar. Astronomii au stabilit totodată că viteza acestei expansiuni este în descreștere datorită forței de atracție pe care o exercită între ele galaxiile. Ceea ce nu poate fi explicat însă este faptul că masa galaxiilor universului, stabilită pe baza unor calcule, nu reprezintă decît o zecime din cantitatea necesară producerii unui asemenea element de încetinire a vitezei (decelerație). Unde se găsește restul masei? Unii savanți consideră că această masă ar putea fi ascunsă sub o formă complet invizibilă înăuntrul așa-numitelor „abisuri întunecate” ale spațiului

univers într-altul — ar putea să se desfășoare în ambele sensuri. Părăsind celălalt univers prin „abisuri întunecate” materia apare în universul nostru sub formă de „abisuri luminoase”. Astfel, fluxul materiei între cele două universuri atinge o stare de echilibru. Hjelming este de părere că există deja dovezi susținînd validitatea teoriei „abisurilor luminoase” și a celui de-al doilea univers. Una din marile probleme care-l frămîntă pe astrofizicienii contemporani o reprezintă cantitatea enormă de energie, — sub formă de raze cosmice, raze X, radiații infraroșii — care este emanată, pare-se, de cvasari îndepărtați din centrele galaxiilor. Hjelming afirmă că dacă s-ar putea dovedi că materia și energia provin dintr-un alt univers problema ar fi rezolvată într-un mod cît se poate de satisfăcător.

CORNELIU VADIM TUDOR

Geniala contribuție a lui Vadim

Să fim drepi, Corneliu Vadim Tudor a făcut, pe lângă unele omisiuni, și câteva intervenții spectaculoase în textul pe care l-a copiat. De ex:

- rîndul 1, în loc de „majoritatea oamenilor de știință”, a scris „oamenilor de știință”;

- rîndul 3, în loc de „o extremă densitate”, a scris „o mai mare densitate”;

- rîndul 8, în loc de „viteza”, a scris „viteza”;

- rîndul 13, în loc de „o zecime” a scris „a

zecea parte”;

- rîndul 17, în loc de „unii oameni de știință cred” a scris „unii savanți consideră”;

- rîndul 77, în loc de „din” a scris „de” schimbînd sensul.

Jos pălăria, Corneliu Coposu!

Îmi amintesc fără plăcere o serie de fapte petrecute în zilele de 28 și 29 februarie 1990. Nu pot uita nicidecum acele clipe stupide în care un om mult mai tânăr pe atunci, lipsit de experiență dar foarte plin de el, rostea celebrele cuvinte „s-au demascat” și-l poftea pe dl Corneliu Coposu într-un transportor blindat care să-l ia din sediul asediat al PNȚCD.

O mai mare bătaie de joc nici că se putea. Acum, când liderul PNȚCD se află pe patul de suferință, acest eveniment relatat mai sus mă duce cu gândul la modul în care tratăm noi, românii, o serie de personalități.

O viață întreagă Corneliu Coposu a fost asuprit de semenii de-ai noștri. L-au condamnat la 17 ani de pușcărie politică cetățeni ai acestei țări, oameni cu două mâini, două picioare, care mănâncă, cel mai probabil de trei ori pe zi, care-și cresc copiii și nepoții. L-au condamnat și la domiciliu forțat și l-au ținut sub supraveghere strictă până în decembrie 1989. După Revoluție, liderul PNȚCD a fost supus unui val inimaginabil de calomnii și neadevăruri menite a șifona prestigiul unui om și al unui partid de care cei înscăunați în fotoliile de conducători ai României aveau serioase motive să se teamă. Doar rostit numele lui Corneliu Coposu și insomniile mai marilor zile erau declanșate. De ce? Pentru că liderul PNȚCD era o personalitate ieșită din comun. Din 1990 și până acum s-au petrecut evenimente care dovedesc cu prisosință acest lucru.

Acum pot spune, fără să mă tem că greșesc, că dl Coposu este cel care a asigurat ani buni liniștea în Convenția Democratică. Când domnia sa s-a îmbolnăvit, și a plecat la tratament în Germania, au izbucnit în această alianță bine cunoscutele certuri soldate cu sciziuni.

Dintre toate partidele politice din opoziție, PNȚCD a fost singurul care n-a traversat perioade critice, care n-a înregistrat disidențe semnificative și rupturi spectaculoase. La polul opus se situează PNL, campion al certurilor interne și despărțirilor scandalozose. De ce s-a întâmplat așa și nu altfel? La această întrebare putem răspunde fiecare dintre noi privind cu atenție la Corneliu Coposu și la Radu Câmpeanu. Despre gafe repetate ale celui din urmă, Flacăra a relatat pe larg și era clar că greșelile lui nu puteau să nu afecteze partidul.

Dacă doriți, vă mai ofer, stimați cititori, încă o probă a faptului că dl Coposu a avut un rol decisiv în păstrarea unității PNȚCD. În aceste zile când liderul țărănist este indisponibil pentru politică, reporterii noștri semnalează lupte aspre între grupuri de interese, pentru preluarea pu-

terii. Acest lucru nu mai reprezintă un secret din moment ce, în chiar numărul de față al revistei noastre, senatorul Radu Vasile, purtător de cuvânt al PNȚCD, recunoaște că în partid se duce o intensă luptă pentru putere.

Iată deci câte lucruri deosebite a reușit Corneliu Coposu în ultimii cinci ani. Din păcate, nu este pentru prima oară când unii români de-ai noștri constată meritele cuiva exact în momente în care acea persoană nu mai poate lucra spre binele celorlalți. Așa se întâmplă acum și cu liderul PNȚCD. A fost un om asuprit de semenii săi, care l-au batjocorit până în 1989. A trecut cu demnitate prin universul concentrațional comunist și a traversat cu demnitate valul de calomnii pe care continuatorii vechiului regim le lansau la adresa sa. Cu ironie inteligentă și cu superioritate a trecut și peste orgoliile unor prieteni politici din partid care-i râvneau scaunul.

Vor rămâne celebre cuvintele pe care Corneliu Coposu i le-a adresat dlui Rațiu la întoarcerea din Germania: „lancule, iartă-mă că n-am murit”.

Mă întreb, însă, ce simte acest om când vede că o parte din colegii de partid care i-au fost alături sapă cât pot la scaunul care nici măcar nu-i vacant încă? Căci una este să fii torturat și injurat de dușmani, și cu totul altceva este să-ți distrugă munca de o viață oameni pe care-i credea prieteni politici. Măcar acum, în al 12-lea ceas, orgolioșii din PNȚCD s-ar putea opri, fie și măcar din respect pentru Corneliu Coposu. Voi încheia, nu înainte de a oferi cititorilor încă o probă a faptului că, numai datorită liderului țărănist, Opoziția n-a fost sediul unor gafe impardonabile, unor dezastre ireversibile.

Cu două săptămâni înainte de îmbolnăvirea sa, Corneliu Coposu discuta serios cu Petre Roman despre necesitatea unei colaborări tehnice în campania electorală, despre coordonarea eforturilor CDR și PD în vederea contracarării posibilelor fraude. Acum liderul PNȚCD se află în spital, iar prima acțiune întreprinsă de cei care au rămas să se ocupe de destinele CDR a fost de a bloca orice înțelegere pe această temă cu PD!

Privind la toate acestea, îmi vine să spun: Vedeți deci cât de puternic a fost acest om? A reușit aproape singur să facă totul. Te și întrebi unde sunt ceilalți? Ce anvergură au ceilalți lideri politici în comparație cu Corneliu Coposu?

RĂZVAN DUMITRESCU ■

REZUMAT

● Benone Ghinea, atașat comercial la Johannesburg, este arestat în afacerea elicopterelor Puma. Este prima și probabil ultima informație oficială în acest caz.

● Soția premierului Papandreu a apărut goală în două ziare ateniene. Grecii n-au auzit de Art. 238 CP.

● Peste 300 morți în urma unui incendiu în metroul din Baku, Azerbaidjan.

● Corneliu Coposu este internat la Spitalul Universitar, în stare critică.

● Sunt eliberați și se întorc acasă trei deținuți români din Irak.

● Țigările românești se scumpesc cu 30%.

● 50,6% dintre canadieni votează împotriva secesiunii.

● Senatul României votează neapartenența parlamentarilor la AGA și CA. Ne apropiem de alegeri și cine a vrut să-și facă plinul și l-a făcut demult.

● Camera Deputaților stipulează minimum 2500 membri pentru un partid. Nici o problemă: dai o semnătură, e recunoscut partidul, te retragi, semnezi

în altă parte...

● Mircea Hamza demisionează din PRM. Rămân destui.

● Virgil Măgureanu îl vizitează la spital pe Corneliu Coposu.

● Gh. Funar cere președintelui să propună ridicarea imunității pentru parlamentarii implicați în scandalul „Apartamentul”. Vezi să nu!

● Impas în negocierea Tratatului cu Ucraina.

● Conform „României libere”, C.V. Tudor ar fi implicat în contrabanda cu benzină.

● CDR refuză alianța cu PD.

● Este asasinat premierul israelian Yitzhak

● Directorul general al vămilor, Mihai Pânzariu, e înlocuit cu Eugeniu Goga, fost secretar de stat în Ministerul Finanțelor.

● Prin HG 864 se scumpesc Țigările și alcoolul de import.

● Lui Dumitru Popescu i se prelungește întreprinderea pedepsei. La fel ca majoritatea membrilor CPEX, a avut ghinionul să se îmbolnăvească după Decembrie '89, că înainte erau în plină activitate - activitate ale cărei roade le culegem și-acum.

● Eduard Șevardnaze este reales președinte al Georgiei.

● Conform BERD, România e pe ultimul loc din Europa centrală în privința privatizării, inclusiv după Albania.

● Noile Notariate publice vor percepe taxe între 1-4%.

● Letea anunță scumpirea hârtiei. Nu se mai scumpise demult.

● La Sofia se reînființează Cominternul. Urmează CAER-ul, se pregătește Tratatul de la Varșovia.

T.C.Z. ■

De ce a fost ucis Gheorghe Ursu?

La 17 noiembrie se împlinesc zece ani de la asasinarea de către Securitate a unui personaj luminos, iubit de foarte mulți oameni, inginerul constructor, poetul și memorialistul Gheorghe Ursu. Vina lui? A ținut din 1944, de la vârsta de 18 ani, și până în 1985, când a fost denunțat de două colegi de serviciu, un jurnal intim (în total - peste 6000 de pagini de caiet) cuprinzând observații critice la adresa regimului comunist. Întrucât autoritățile ceaușiste simulau pe atunci respectarea drepturilor omului, Gheorghe Ursu n-a putut fi condamnat oficial pentru convingerile sale politice. În schimb, securiștii au aranjat să i se deschidă un dosar penal pentru „deținere ilegală de valută” (17 dolari). În cursul anchetei a fost bătut cumplit și torturat, iar în cele din urmă i s-a provocat, cu lovituri de bocanc date în abdomen, o hemoragie

internă. Deși vomita sânge, n-a fost dus la medic decât peste câteva zile, când a murit pe masa de operație.

De atunci și până azi, rudele și prietenii, cărora li s-au asociat numeroase organizații umanitare românești și străine, au tot încercat să-i facă dreptate, fie și postumă, și să obțină pedepsirea asasinilor. N-a fost posibil. A căzut Ceaușescu de la putere, s-a prăbușit sistemul comunist însuși, dar securiștii răspunzători de această crimă odioasă rămân în continuare imuni față de ideea de justiție. Nici măcar nu acceptă să restituie jurnalul confiscat.

Întrebarea cine l-a ucis pe Gheorghe Ursu ar trebui să ne urmărească pe toți, zi și noapte, dacă am avea un minim simț moral. Există însă o întrebare și mai obsedantă: de ce a fost ucis un asemenea om, despre care se știe că era demn și ge-

neros?

Probabil tocmai de aceea, pentru că era demn și generos. El nu semăna deloc cu ființele depersonalizate și stupide în care încerca să ne transforme regimul, străduindu-se totodată să ne facă să uităm că s-a trăit cândva și altfel. Prezența în mijlocul nostru a lui Gheorghe Ursu și a altora ca el constituia un pericolos memento.

ALEX ȘTEFĂNESCU ■

Evenimente mari, evenimente mici

Rabin. Funeraliile sale (transmise în toată lumea, mai puțin de către TVR) aduc pentru prima dată la Ierusalim șefi de state arabi, africani și din Europa de Est. Impresionant cuvântul Regelui Hussein al Iordaniei, puternic marcat de emoție.

● Sabina Funar intră în politică. Pe când ieșirea lui Gh. Funar?

Mai puneți mâna pe un dicționar!

Vrând să-și demonstreze echidistanța, după ce a popularizat săptămâni de-a rândul delirurile „României Mari” (mai nou și pe ale generalului Cheler), „Evenimentul zilei” - care tinde să fie alcătuit exclusiv din citarea altor publicații - a propus ridicarea imunității parlamentare și pentru Dinu Patriciu. Motivul: acesta l-a calificat drept criminal pe președintele Iliescu. Mă tem că ziaristii respectivi nu cunosc proprietatea termenilor. CRIMĂ înseamnă „Infrațiune care prezintă un grad ridicat de pericol social” (DEX), „Orice violare foarte gravă a legilor morale, religioase sau civile” (Larousse).

Așadar, criminal NU este sinonim cu ucigaș. Rămâne ca „Evenimentul zilei” să ne convingă că apelul televizat din 13 iunie 1990 (ca să ne referim doar la acest moment) nu a avut un grad ridicat de pericol social și nu a violat foarte grav legile morale sau civile. (T.C.Z.)

Radu Vasile:

„Trebuie să abandonăm sloganurile foarte vagi”

Danton și Bălcescu n-au avut certificate de revoluționari

- De ce ați intrat în politică?
- Pentru că înainte n-am făcut politică. Nu-mi fac un titlu de glorie, ca alții, că n-am fost membru PCR, dar n-am dorit să ocup funcții pe acest criteriu, drept care am stat 18 ani lector.
- Ați participat la revoluție?
- Da, am fost în stradă și în fostul CC, am participat la diverse acțiuni - dar n-am pretins certificat de revoluționar. Am pornit de la ideea că, în istorie, adevărații revoluționari n-au avut certificate: Danton, Robespierre, Bălcescu...
- Mulți dintre cei aflați în Decembrie pe baricade nu se află azi în viața politică - de ce?
- Fie că s-au retras, deziluzionați, fie că au fost îndepărtați. Dacă privim la rece, e aproape normal: cu puține excepții, de revoluții n-au beneficiat cei care au fost în prima linie. Profitorii au fost alții - de pildă, Napoleon, „emanație” a revoluției franceze. Chiar și în revoluția bolșevică - unii au murit și alții au profitat.
- Nu e trist, totuși, că lumea știe de revoluționarii Dincă, Iosif, Dide, dar nu și de oamenii de o anumită calitate?

- Cei pe care i-ați numit au avut rolul lor, dar într-adevăr se uită că au fost acolo oameni de foarte bună calitate, care nu s-au băgat în față și n-au cerut atestate oficiale. După părerea mea, revoluționarii sunt cei care au luptat efectiv, răniți și cei care au murit.

La alegerile locale din '92 s-au impus băgăreții

- În 1992, Opoziția a câștigat alegerile locale și le-a pierdut pe cele generale. Ce concluzii ați tras de aici?
- În atmosfera de atunci s-au impus oamenii mai băgăreți, deci selecția a fost extrem de slabă, practic aleatorie. Sigur că au fost aleși și oameni cu profesionalism și moralitate, dar marea majoritate nu au confirmat. S-a adăugat faptul că primarii n-aveau condițiile materiale ca să realizeze schimbarea pe care o promisesem.
- Între cele două alegeri au trecut doar câteva luni, credeți că oamenii aveau pretenția unor îmbunătățiri peste noapte?
- Eu cred că da! Din păcate, nu s-au văzut nici măcar câteva semne de schimbare, măcar ca o tactică pentru alegerile generale. La aceasta s-au adăugat manevrele adversarilor,

Radu Vasile s-a născut pe

10 octombrie 1942, la Sibiu. Licențiat în Istorie și Economie. Doctor în științe economice, profesor la ASE, catedra de Istorie Economică. Este căsătorit și are doi băieți. Purtător de cuvânt al PNȚCD, vicepreședinte al Senatului.

care au zis: „Iată că n-au făcut nimic!”

- Nu credeți că eșecul a rezultat și dintr-o inadecvare a mesajului electoral?

- Într-adevăr, cred că mesajul n-a fost adecvat și campania n-a fost deloc bine organizată - prost orientată, și ca obiective, și ca prestație. Ar fi trebuit să țină seama că ideea de schimbare e greu de acceptat după ce ai trăit într-un sistem în care statul era un fel de tată al tuturor. Ar fi trebuit să se aibă în vedere mentalitatea reală, nu cea virtuală, ideală. Viitoarea campanie trebuie să fie mult mai pragmatică; să lăsăm sloganurile foarte vagi. Puterea a folosit lozinci foarte precise: Dacă votați Opoziția, vin patronii, vin străinii, vin moșierii! Cine a mai ținut seama că dacă ar reveni toți moșierii n-ar putea ocupa mai mult de 18% din suprafața agricolă. Opoziția a luat cu asalt o mentalitate care nu putea fi luată cu asalt. Omul poate nu vrea libertate, poate vrea pâine! Între timp, s-a văzut cum e cu pâinea, și lumea s-a mai lămurit, dar propaganda trebuie oricum ancorată în realitate.

- În particular, mesajul PNȚCD va mai face referire la monarhie?

- Da, iată alt exemplu... Pe fondul a 50 de ani de propagandă comunistă, e normal că oamenii nici nu mai știu despre ce e vorba. De aceea, utilizarea ideii monarhice în '92 n-a fost prea inspirată. Astăzi există însă, cred, o evoluție a receptării, oamenii au înțeles că ar fi o soluție foarte serioasă. Un parlamentar spaniol mi-a mărturisit că a făcut pușcărie, pe vremea lui Franco, ca antimonarhist, dar ulterior s-a convins că regalitatea a fost soluția cea mai bună după dictatură. Chestiunea, deci, trebuie pusă în termeni de pragmatism politic, nu de sentimentalism. Și republica, și monarhia constituțională au avantaje și dezavantaje.

Una e că omul e nemulțumit și alta e cu cine va vota

- Pe scena politică românească s-au produs mutații spectaculoase.

Credeți că acestea au clarificat sau au confuzionat și mai tare electoratul?

- De o clarificare ideologică nu poate fi vorba. Este clar că electoratul nu înțelege prea bine ce sunt social-democrația, creștin-democrația, liberalismul...

- Iertați-mă, dar nu e și vina dv., a politicienilor?

- Cred că da, dar ar fi fost necesar un efort de educație. Cum? Ziarul cu cel mai mare tiraj abia dacă e citit de 100.000 - 200.000 de oameni. Cât despre Televiziune...

- Ați luat vreodată în discuție munca de apostol - din localitate în localitate?

- Da, așa ar fi ideal. O parte din organizațiile noastre așa fac, dar se limitează la contactul cu doi-trei oameni sau la recepționarea unor reclamații. Rolul principal e cel pe care l-ați spus dv., discuții care să treacă dincolo de nemulțumiri. Una e că țaranul e nemulțumit, și alta e cu cine va vota. Dacă se confundă aceste două lucruri, e grav.

- Care sunt astăzi efectele scindării CDR?

- Apele s-au mai liniștit, au dispărut tensiunile - ceea ce nu înseamnă că problemele s-au rezolvat. Partidele care au plecat au greșit fundamental, riscând acum să nu mai intre în parlament. Iar PSDR, alinându-se cu PD, a fugit de liste unice și-a ajuns la liste unice! Și-atunci, de ce a făcut-o? Ca să intre PD, prin intermediul lor, în Internaționala Socialistă? Se poate, dar atunci câștigat e doar PD-ul.

- Nu v-ați gândit să întindeți o mână și altora, de pildă PDAR-ului, care a avut un scor foarte bun la locale?

- PDAR e un partid destul de ciudat, care a ajuns în Parlament doar cu trei senatori. Poate fi un partener, dar e nevoie de niște clarificări din partea dâșilor. O soluție de colaborare ar fi și cu PD-ul, format din oameni destul de dinamici și bine pregătiți, dar trebuie văzut cum și în ce condiții. În general, ar trebui toți să înțelegem că electoratul știe de Guvern și Opoziție, deci singura cale este de a acționa împreună.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Se anunță lupte generate de ambiții personale

- Românii votează mai degrabă persoane decât programe. Discutăm într-un moment delicat și nu pot să nu vă întreb: ce implicații ar avea indisponibilitatea pentru politică a dlui Coposu?

- Trebuie să o spun foarte deschis: implicațiile ar fi extrem de serioase. Este o situație cu totul deosebită: faptul că PNȚCD s-a păstrat unitar și rectiliniu se datorează președintelui Coposu. O astfel de indisponibilitate nu se poate compara cu, să zicem, indisponibilitatea dlui Funar, a dlui Patriciu sau chiar a dlui Iliescu. Rămâne de văzut dacă vor exista acele minți lucide care să conserve dimensiunea morală a partidului. Din păcate, semnalele pe care le am dau de înțeles că vor fi multe discuții, dacă nu chiar lupte - nu determinate de platforme ideologice, ci de ambiții personale de a ajunge în fruntea partidului. E o tendință care se manifestă la toate generațiile, începând cu dl Rațiu și terminând cu cei mai tineri.

- Ce regretați cel mai mult?

- Nu regret nimic din ceea ce-am făcut. Aș regreta însă profund dacă PNȚCD, care - v-o spun ca istoric, nu ca membru al lui - reprezintă un partid cu totul deosebit în istoria României, ar ajunge ca moștenirea lui de o sută de ani să fie pusă în discuție sau chiar anulată.

- Depinde și de dv. să nu se întâmple așa.

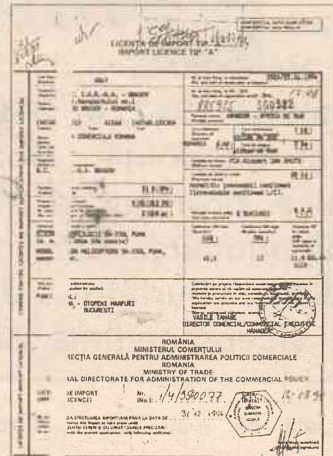
- Da, încerc, dar mi-e foarte greu.

Afacerea PUMA

Când afacerea PUMA a explodat în paginile ziarelor din România, guvernul Văcăroiu s-a grăbit să-și afirme sus și tare neamsecul. Mai mult decât atât, reprezentanții executivului declarau că n-au avut habar de cumpărarea celor 12 elicoptere. Cu siguranță că aceste afirmații au avut darul să-i convingă pe unii și să semene scepticism printre persoanele mai bănuitoare din fire. Suntem în măsură să afirmăm că cele spuse atunci de guvern nu scuză, ci acuză. Căci după cum se poate vedea din documentul anexat, există indicii cât se

poate de clare care ne duc la concluzia că executivul Văcăroiu n-avea cum să nu fie la curent cu importul elicopterelor sud-africane.

Ceea ce vă prezentăm mai sus nu este altceva decât un formular de Licență de import Tip „A”, prin care I.A.R. - S.A. Brașov primea autori-

zarea să efectueze tranzacția.

Să vedem deci cine a autorizat importul elicopterelor.

Păi, în primul rând „Direcția eliberare licențe” din cadrul „Direcției generale pentru administrarea politicii comerciale” din Ministerul Comerțului, după cum se poate constata din facsimilul nr. 1. Apoi există și avizul favorabil

al Oficiului de Control al Importurilor și Exporturilor de produse Speciale, din Ministerul Apărării Naționale, obținut la data de 28.07.1994 (facsimil 2). Nu în ultimul rând, există și aprobarea Agenției Naționale de Control

facsimil nr.2

al Exporturilor Strategice și al Interzicerii Armelor Chimice, cu mențiunea că cererea a fost avizată favorabil prin Hotărârea nr. 33 din 11 august 1994 a Consiliului Ministerial. Sub ștampila guvernului semnează directorul Toader Năstasă (facsimil nr. 3).

facsimil nr.3

Să fie clar: noi nu comentăm legalitatea acestei tranzacții și nu acuzăm guvernul că a lucrat împotriva legii.

Asupra acestui aspect, pre-

cum și asupra chestiunii legate de comision, urmează a se pronunța Parchetul General. Semnalăm doar declarațiile bizare ale executivului: Dacă presupunem că a avut dreptate atunci când a afirmat că nu a avut nici o legătură cu afacerea, trebuie să tragem concluzia că guvernul nu știe ce fac departamentele sale. Ceea ce este extrem de grav. Dacă presupunem că executivul știe bine ce fac departamentele sale și stăpânește situația, cum ar fi de altfel normal, rezultă că reprezentanții săi mint. Ceea ce este la fel de grav.

Din acest paradox numai cu demisia se poate ieși.

TEO CĂLINESCU ■

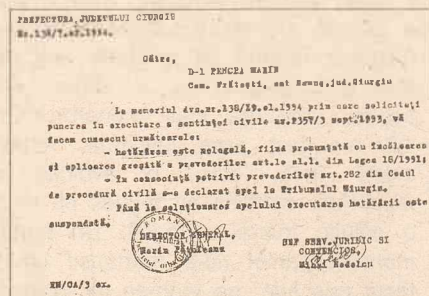
Corupție în județul Giurgiu

Raportul Comisiei pentru cercetarea abuzurilor, corupției și pentru petiții, a Camerei Deputaților, concluzionează fără echivoc: prefectul județului Giurgiu, Dan Nițulescu, patronează corupția și hoția. Dosarul voluminos al afacerilor necurate cercetate de comisia parlamentară reprezintă o parte din totalul ilegalităților comise pe raza județului Giurgiu. Ceea ce vom prezenta întreține, într-un fel, orice închipuire. Am spus într-un fel, deoarece nimic nu trebuie să ne mai mire: în domeniul corupției, România a devenit țara tuturor posibilităților, de multă vreme.

Polițiști, terenuri, vile, ilegalități

Satul Remuș din comuna Frătești, județul Giurgiu, este amplasat în imediata apropiere a municipiului Giurgiu, de fapt este ca o prelungire a orașului. În martie 1993, un parlamentar de Giurgiu sesizează că „deși proprietarilor de drept li s-au redus suprafețele de teren, Primăria Frătești a acordat pământ cetățenilor din alte localități (în special din Giurgiu) pentru construirea de case”. La 11 noiembrie 1993 prefectul Dan Nițulescu recunoaște că acordarea terenurilor în satul Remuș unor persoane din orașul Giurgiu este o afacere ilegală. Cu toate acestea, prefectul de Giurgiu consideră că el nu poate interveni pentru restabilirea legalității, deoarece profitorii din satul Remuș (mai bune spus, profitorii din Giurgiu în satul Remuș) au început construcția unor vile. Are dreptate „sărmanul”, cum poate pretinde cineva să respecte prefectul legea, scoțându-i din

tarlalele țăranilor pe cei care, ilegal, au primit pământul în discuție? În fruntea „ilegaliștilor” care și-au tras pământ, furat pe bune, cu ajutorul neprecupețit al Comisiei comunale de aplicare a Legii fondului funciar, se află însuși Silvestru Mincu, comandantul Poliției județene Giurgiu, împreună cu adjunctul lui, Ciumberică Aurel, și alți 7 ofițeri de poliție. Toți au primit câte un lot de „doar” 0,10 ha, iar ei, săracii, s-au gândit să-și trântescă o vilă fiecare. Cu ce parale fac construcțiile, nimeni nu i-a întrebat. Alături de poliția din Giurgiu se află reprezentate în Remuș și SRI, prin ofițerul Velicu Decebal (și el tot un lot de 0,10 ha a primit), și Consiliul județean Giurgiu, prin secretarul Dinu Florian. Partidului

Prefectura județului Giurgiu se situează deasupra legii afirmând că o „hotărâre judecătorească este nelegală”.

Prefectul Ion Nițulescu nu face nimic pentru Pancea Marin, deoarece pe terenul acestuia au răsărit vile. Și atunci apără vilele ștabilor.

condus de Adrian Năstase îi semnalăm și pe secretarul PDSR Giurgiu, Sima Constantin, care și el, modest ca toți ceilalți, a obținut 0,10 ha teren în satul Remuș, de care mărimile județului au prins drag.

Guvernul știe de toată afacerea. Prin Adresa 521/21 noiembrie 1994, sem-

nată de secretarul de stat Octav Cozmâncă, barosanul Administrației Publice de Stat înștiințează pe deputatul Victor Babiuc că „aprobarea de către Comisia județeană de aplicare a Legii 18/1991 în Giurgiu, a anexei 12 B la comuna Frătești, s-a făcut fără a se demonstra că în comună există excedent de teren”. Mai mult, primarul George Cristea a înștiințat Comisia parlamentară că a fost aplicată o reducere în cota procentuală din extravilan de 3%. Adică a fost dat teren ștabilor din orașul Giurgiu, în detrimentul localnicilor din Frătești, cărora le-au fost reduse suprafețele de pământ la care aveau dreptul.

Primarul municipiului Giurgiu s-a „mutat” la țară

Legea 18/1991 a mai fost încălcată și pentru că cele 7 ha de pământ acordate ilegal „ilegaliștilor” erau destinate folosinței agricole. Este drept că au fost însămânțate hectarele respective cu case.

Interesant este că la 18 februarie 1990 s-a dispus trecerea terenurilor proprietate de stat, aflate în folosință la CAP, în administrația primăriilor comunale, comunei Frătești, sat Remuș revenindu-i 4 ha. Prin Proiectul 1285/1991 s-a stabilit extinderea intravilanului la 7,6 ha și lotizarea terenului pentru construcția de case. Problema este că Primăria județului Giurgiu, în 1990, a aprobat 4 ha pământ, iar repartizarea pentru comuna Frătești s-a făcut pe 7,6 ha pământ, existând, în felul acesta o depășire ilegală de 3,6 ha. Dar și decizia Primăriei județului Giurgiu, din 1990, este ilegală, deoarece pentru suprafețe mai mari de 1 ha era nevoie de aprobarea Guvernului, aprobare care nu există. La toate acestea să adăugăm că pământul a fost vândut la preț de categoria a III-a

(30 lei/mp), deși terenul era de calitate I.

Printre cei care au cumpărat locuri de casă se află și primarul municipiului Giurgiu, Tunaru Remus, fiul său, Tunaru Mugurel, care este șef birou Prefectură, Rus Gheorghe, consilier Prefectură județ Giurgiu.

Raportul Comisiei parlamentare spune clar că: „eminența cenușie a cavalcadelor de ilegalități comise în satul Remuș este subprefectul județului Giurgiu, Ion Moldoveanu”, el însuși posesor de vilă în localitatea respectivă.

Domiciliul în municipiul Giurgiu:			
1. Silvestru Mincu	Comandant Poliția Jd. Giurgiu	- poz. 25	- 0,10 ha
2. Ciumberică Aurel	Adjunct al Comandantului Poliția Județeană Giurgiu	- poz. 13	- 0,10 ha
3. Butucă Florian	Ofițer Poliția Județeană Giurgiu	- poz. 1	- 0,10 ha
4. Popescu George	Ofițer	- poz. 4	- 0,15 ha
5. Lepădat Gheorghe	Ofițer	- poz. 8	- 0,10 ha
6. Pănelu Marin	Ofițer	- poz. 15	- 0,10 ha
7. Gheorghe Neculai	Ofițer	- poz. 17	- 0,10 ha
8. Bîlin Gheorghe	Ofițer	- poz. 23	- 0,10 ha
9. Jantea Duultru	Ofițer	- poz. 35	- 0,10 ha
10. Velicu Decebal	Ofițer S.R.I. Giurgiu	- poz. 7	- 0,10
11. Dinu Florian	Secretar Consiliul Județean Giurgiu	- poz. 2	- 0,1
12. Sima Constantin	Secretar P.O.S.R.	- poz. 20	- 0,1

Lista câtorva dintre ștabuleții recompensați cu terenul sâtenilor din comuna Remuș.

Finalul este supraréalist. Pentru rezolvarea ilegalităților, cei care au primit teren în satul Remuș erau obligați prin lege să se mute acolo. Pentru rezolvarea domiciliului oficialilor din municipiul Giurgiu, în februarie 1995, Consiliul Local Municipal a aprobat alipirea satului Remuș. Propunerea a fost înaintată Guvernului, care de mult trebuia să îi destituie pe prefect și întreaga bandă de mafiști. Dacă nu a făcut acest lucru, nu ne-ar mira să aprobe alipirea satului Remuș la municipiul Giurgiu. Noi propunem să-l declare și cartier rezidențial.

RĂZVAN BUTARU ■

Să nu-ți vină să crezi

Grădinița 195, din Cartierul Militari, funcționează după niște reguli cel puțin ciudate, impuse de educatoare, în momente de proastă inspirație și suportate de părinți în virtutea unei filosofii a resemnării de tipul "N-avem ce face, orice scandal s-ar întoarce împotriva copiilor noștri!" Ciudățeniile au pornit

Nu credem că la acest tablou, cu 40 de copii străduindu-se să-și dea de mâncare educatoarei (în condițiile în care părinții lor fac eforturi speciale ca să le cumpere ceva bun de pachet), se mai poate adăuga ceva. Poate doar faptul că unii dintre sociologi susțin că educatorii ne sunt primele modele în viață.

doar de la distanță, pe motiv că nu mai sunt locuri, deși înscrierea de-abia începuse. Educatoarea spune ba că s-au ocupat locurile, ba că

o intelectuală cu o profesie foarte căutată în vremuri de tranziție, educatoarea a hotărât să-și înscrie fetița, pe loc, ba, mai mult, să-i arate și toată grădinița, cu o mie de lucruri care de-abia așteptau să fie făcute. La înscriere s-au plătit și 5.000 lei, cică pentru curățenie, fără

vreo chitanță sau vreo justificare ulterioară. De curățenie s-au ocupat tot părinții, de la rășchetat parchet până la cusut perdele. Apoi a venit plata fondului clasei, 50.000 lei de copil, tot fără chitanță sau ceva asemănător. În mod normal, după colectarea acestor bani părinții susțin că s-ar fi putut cumpăra și un televizor, un video sau chiar un calculator. Dar educatoarele Grădiniței 195 spun că de-abia s-au descurcat cu rechizitele, adică două-trei creioane și câteva caiete. Drept urmare, din când în

când, copiilor li se mai cer câte 6.000 lei pentru două caiete tip, câte 5.000 lei pentru engleză, câte 8.000 lei pentru două fotografii color... Ideea cu fotografiile se pare

Surprizele de acest gen nu sunt tocmai pe buzunarul părinților, în general oameni de o condiție modestă, posesori ai unui salariu mediu, întins, cu greu, de la o lună

la alta. Dar cum să nu plătești aceste fotografii - identice și prea scumpe, totuși - când copiii s-au învățat că tot ce vine din partea educatoarelor este obligatoriu? Tatăl unei fetițe, deși supărat până la Dumnezeu, mai la urmă a scos banul și gata. N-a rezistat explicațiilor odraslei lui: "Tată, îmi crapă obrazul de rușine că tu nu vrei să plătești, ce-o să zică doamna, îmi vine nici să nu mai merg la grădiniță!" Aflați la vârsta când vor să fie plăcuți și iubiți, copiii de grădiniță nu știu să refuze oferta educatoarelor. Ei cred că tot ce spune doamna este sfânt și-și teroriează părinții, pur și simplu, în cazul unui comentariu nefavorabil, în familie.

LILIANA PETRUȘ ■

Educatoarea Măriuca Isăcescu, de la grupa mare B, de pildă, a instituit un obicei de-a dreptul sinistru. Pe catedra ei se află un fel de "coș zilnic" în care copiii pun diverse bunătăți, când vine vremea pauzei de masă: un pic de salam, o bucătică de cașcaval, biscuiți, ciocolată, napolitane etc. Ce-i drept, cheta se face prin rotație, educatoarea nu poate mânca, totuși, de la 40 de copii deodată. Părinții au încercat degeaba să-și convingă puștii că hrana educatoarei nu este obligația lor: "Nu pot să nu-i pun și doamnei, spune o fetiță, că mă fac de râs, toți copiii pun acolo ce-i mai bun, mi-e rușine dacă nu am și eu pachetul pentru ea..."

chiar de la înscriere. Mama unei fetițe de cinci ani și jumătate povestește că dosarul copilei a fost privit

s-ar putea să mai fie ceva, numai cât nu întindea mâna. Aflând, din una-n alta, că mama cu pricina este, totuși,

În vremurile mai mult sau mai puțin revoluționare, de la sfârșitul anului 1989, mulți dintre noi am crezut că este suficient să scăpăm de Ceaușescu pentru a fi liberi, liniștiți, corecți și câte și mai câte. După aceea a vorbit dl Brucan și optimismul nostru s-a mai tocit, așa, pe la colțuri. Ne-am zis că, desigur, vor mai trece ani, mentalitățile se schimbă greu... Și mai după aceea a scris dl Octavian Paler, într-un editorial, că poate doar copiii de grădiniță să nu fie tributari mentalităților fostului regim. În rest, toți am fi contaminați, chiar dacă nu recunoaștem, chiar dacă nu ne place. Și nu ne-a prea plăcut nouă, ce-i drept, să se spună așa despre noi. Și când colo, dl Paler avea dreptate, cu carul: Numai că, din păcate, nici copiii de grădiniță nu sunt scutiți de blestemul unor mentalități pe care noi le sperăm schimbătoare.

că aparține onor directoarei grădiniței, din motive pe care părinții le numesc "afacere cu cine știe ce fotograf amator".

zează părinții, pur și simplu, în cazul unui comentariu nefavorabil, în familie.

Strada Ștefan Furtună se află între Calea Victoriei și Piața Matache. Este o adevărată zonă a senzațiilor tari, o Place Pigalle pentru amărăți. Aici poți să te îmbeți în cârciumi fără nume cu băuturi care se cheamă năucitor și pe care nu le găsești în alte părți: secărica Tomy, țuca Stăncă, votca Alaska, romul Boris, berea Aiudeana etc. Tot în acest loc e un paradis mizer pentru curve. Găsești fete de toate soiurile și mărimile la prețuri între 10.000 - 15.000 de lei "scurtu" sau 25.000 de lei ora. Pe Ștefan Furtună poți găsi parteneri de amor, poți să te îmbeți ieftin, poți câștiga la barbut ori poți să iei bătaie, să fii țepuit, dezbrăcat, smenit. Strada în sine e mizeră, plină de gunoaie. Acum câteva luni, s-au săpat niște șanțuri, fără să se știe bine de ce. Două nopți ne-am documentat prin mizerie.

Curvele

Începem să scriem despre ele fiindcă sunt mai multe pe metru pătrat decât oriunde în București. Parcă au un consemn: se recomandă invariabil Mariana. Găsești de la fete de 14 ani până la femei fanate. Multe țigănci și românce, câteva basarabence. Cea mai tânără Mariană solicitată a spus că are 14 ani, cea mai bătrână 32, cu toate că arăta de 42.

Fetele s-au stabilizat pe Ștefan Furtună acum aproape un an, când generalul Nițu a ordonat niște razii severe în zona Gării de Nord. Peștii și marfa lor au fost împinși spre alte zone. Ei și-au găsit adăpost pe strada aceasta mai puțin la vedere, dar totuși circulată intens de mașinile care merg înspre gară. Locul era tocmai bun și, cu toate că raziile de pe la gară au

Reporter pe Furtună

Despre pești și bordelurile clandestine din București

încetat, negustorii și marfa lor au rămas aici, ba chiar au fost aduse și "prospături".

Există trei grupuri de prostituate: unul masiv e plantat lângă benzinăria dinspre Victoriei, altul stă prin centrul străzii, iar al treilea lângă Piața Matache. Grupul de lângă benzinărie e condus de o țigăncă la vreo 40 de ani, Mama Floarea, care și-a făcut ucenicia de peștoaică, după '90, în fața Gării de Nord. Fetele de la mijlocul străzii lucrează în aparență independent, iar cele de lângă Piața Matache sunt conduse de o babă, căreia i se spune simplu Mamaia. Clienților le e servită marfa în mașina lor sau, la solicitare, la cameră.

Fiecare grup are cuibușorul lui aproape de zona în care acționează. Poliția știe de existența celor trei bordeluri. Unii locuitori din zonă, care de frică nu au spus cum îi cheamă, zic că au văzut chiar oameni în uniformă intrând și ieșind dintr-una din case. Clienții sunt, în general, studenți, soldați și pensionari. Amatorii de senzații tari care au ceva bani nu vor să se expună la riscuri și își iau ceva de prin Centru.

Am fost într-un bordel

Într-una din seri, am vrut să văd cum arată un bordel. M-am apropiat de Mama Floarea și am întrebat-o suav: "Cât?". Răspunsul a fost tot o întrebare: "Cumperi

sau doar întrebi?". A spus treizeci, până la urmă a lăsat la unsprezece mii. Mi-a adus o fată (bineînțeles, Mariana) năucitoare. Avea vreo 14 ani și arăta ca un semafor: mini roz, colanți verzi, pantofi argintii și o geacă roșie. Floarea i-a spus fetei să mă ducă "la o cameră".

Mariana m-a vârat într-o curte. În fundul curții era un imobil cu două etaje. Cu toate că era ora 11 noaptea, pe scările bloculețului se jucau niște puradei. Am ajuns într-un fel de mansardă-pod, mare cât o hală. Era un frig teribil. Singurele mobile erau vreo cinci dormeze desfundate. Pe una din

ele, într-un colț, pe semiîntuneric, un cuplu "lucra".

Țepe pentru papagali

Într-una din cârciumile de pe stradă am intrat în vorbă cu nea Ilie, un fel de cerșetor care trăiește din servicii gen încărcat, descărcat, măturat pe care le face în Piața Matache. Fin cunosător al zonei, când am început să bem, a început să ne spună tot felul de povești care de care mai picante. Cel mai mult îi plăcea să spună cum iau țepe fraierii. Din vocea mulțumită a lui nea Ilie ne-am dat seama că e foarte satisfăcut atunci când sunt fraieriți și prostiți pe fața oamenilor mai

La colț de stradă, două "Mariane" așteptând clienții.

bogați ca el, care probabil se mai consideră și deștepti. Semicerșetorul tot zicea și râdea în hohote. Peste câțva timp am întâlnit o cunoștință. Tipul, dornic de plăceri plătite ieftin, a rămas păgubit.

Din toate poveștile cu țepe și țepări ne-am dat seama că pe Ștefan Furtună "clienții" nu sunt deposezați prin violență, ci se mizează pe frica lor de scandal.

Cea mai cunoscută metodă se numește "ai fost cu fata". Clientul ia fata, îi plătește peștelui și se duce "la cameră". Aici fata spune că e "pe stop" sau refuză clientul din alte motive. Clientul se întoarce la pește, îi cere banii înapoi și acesta începe să țipe: "adică ai fost cu fata și vrei să mă protestezi?". Este chemată și fata care susține că și-a făcut meseria și începe să țipe și ea. De frică să nu se compromită într-un asemenea scandal, clientul nu știe cum să plece mai repede.

În alte cazuri, un pește se deghizează în polițist și intră în cameră la două, trei minute după client. Am aflat din surse sigure că peștii de pe Ștefan Furtună au în dotare un parpalac de sergent major și o carcasă de stație Motorola. Cu carcasa într-o mână și cu parpalacul pe umeri, "polițistul" intră peste fraier, îi cere actele, se face că vrea să-l ia la Secție. Fraierul, necunoscând legislația, vrea să evite rușinea și mai scoate bani ca să închidă gura "polițistului".

Acestea sunt doar două exemple de țepe. Există și altele mai sofisticate, dar nu avem spațiul tipografic necesar pentru a le povesti.

TOMA ROMAN jr. ■

Din ciclul cinci săptămâni în balon

Am publicat, în nr. 42/18 octombrie 1995 al revistei **Flacăra**, o anchetă despre materialul Durref inventat de către Andrei Hododi, care s-a considerat calomniat și a trimis redacției noastre, redactorului șef Răzvan Dumitrescu, și mie personal, un drept la replică consistent, ce se dorea, în plus, amenințator și foarte ironic.

Flacăra publică respectivul drept la replică, dar în nici un caz integral, pe spațiul paginilor 8-9 din revistă. În primul rând, că hemoragia literară hododiană n-ar fi încăput în doar două pagini de revistă, iar în al doilea rând, că publicația al cărei angajat sunt nu-și propune să facă reclamă gratuită nici măcar unui geniu, dacă acesta face afaceri și este proprietar de SRL. Cum Hododi este departe de a fi un geniu, iar materialul Durref este, până în acest moment, departe de a fi agrementat tehnic, nu mi-a mai rămas decât să aleg esențialul din epistola inventatorului de la marginea Bucureștiului și să răspund acuzațiilor ce mi le aduce.

Drept la replică

Către redacția revistei „Flacăra”, în atenția dlui redactor șef Răzvan Dumitrescu
Pentru dl „ziarist” Răzvan Butaru

Domnule redactor-șef,

Sincer să fiu nu credeam că veți lăsa să apară, în paginile ziarului dv., un articol, indiferent că tratează obiectul de activitate al Societății mele, propria persoană sau apartenența mea ca persoană la unul sau altul dintre partidele politice, cu o încărcătură atât de mare de informații și insinuări pe marginea acestora, fără să cereți dovezi categorice în acest sens. Îmi fac datoria, ca cititor dar și ca incriminat în articolul „O invenție mare cât o escrocherie”, să vă aduc la cunoștință că, după ce voi prezenta toate dovezile necesare, prin care Răzvan Butaru, prin insinuări scrise, se face vinovat de calomnie, voi acționa în judecată pe ziaristul mai sus-menționat (...)

De ce mai cred că dl ziarist este rău voitor și bine uns să facă afirmații gratuite, este și faptul că dânsul nu a încercat să studieze HG 392/1994 prin care MLPAT cere, discriminatoriu, omologarea pentru români a materialelor de construcție, față de străini...“ (...)

Este adevărat că am un număr de case contractate, cu avans plătit. Este adevărat că unele dintre ele le-am construit. Este adevărat că în construcție sunt altele... Să aibă articolul măgăriei sale vreo legătură cu opțiunea mea într-un partid politic? Și dacă da, ce legătură are... cu prefectura. Sau cei care îl plătesc au intrat în panică? (...)

Și acum câteva explicații, adresate direct domnului ziarist...

(...) Nici măcar nu ai avut curiozitatea să vrei să vezi fabricile mele, așa cum sunt, nu cum ai lăsat să se înțeleagă că sunt, punând mâna pe o fotografie dintr-o hală neterminată, unde, cu câteva luni în urmă, au avut acces și zariști. Ai avea vreo scuză dacă ai fi fost plătit, dacă interesul te-a îndemnat să faci ce ai făcut (...).

Eu cred că ție ți se potrivește anarhia africană, acea politică de extremă dreaptă, în numele căreia, Don Quijote negativ ce ești (!), te bați cu morile de vânt. Indiferent ce vei mai scrie de acum încolo, eu nu voi mai citi. Iar dacă mi se va spune că otrava ta genetică s-a revărsat din nou asupra mea nu-ți voi mai răspunde. Ți-am explicat o dată și nu cred că am timp să repet și să discut la infinit cu repetenții.

Domnule redactor-șef,

Aștept dreptul la replică, tot pe două pagini de ziar (așa cum a fost și articolul), sub forma scrisă mai sus. În cazul în care, în 3 zile de la primirea sub iscălitură, a dosarului, nu apare dreptul la replică, voi considera atitudinea dv. complice la denigrare (calomnie voită), procedând în consecință.

Cu deosebită considerație,
Andrei Hododi,
președinte

Hododi prins la

O documentație incompletă

După apariția articolului „O invenție mare cât o escrocherie”, Hododi m-a sunat la telefon și mi-a promis că-mi va pune la dispoziție toate datele prin care poate demonstra că ceea ce am scris eu este o minciună. Într-adevăr, împreună cu dreptul său la replică, tatăl Durref-ului mi-a trimis și un

d o s a r conținând o sumedenie de acte, printre care și analizele și concluziile institutelor de cercetare care au testat materialul inventat de Hododi. Numai că maestrul mi-a pus la dispoziție, selectiv, doar analizele care i s-au părut lui că îl avantajează și numai acele concluzii care i-au plăcut în mod deosebit.

Din concluziile Laboratorului Central, Andrei Hododi a subliniat ceea ce a vrut el să citească: „În această fază a cercetării se poate aprecia că materialul Durref 1 prezintă calități pe care se poate conta în realizarea unor produse performante și relativ ieftine destinate activității de construcții și/sau destinate altor activități”. Din păcate n-a mai existat o a doua fază a cercetării pentru stabilirea repetibilității produsului și pentru stabilirea rezistenței Durref la acțiunea ciupercilor xilofage!

Un alt pasaj din concluziile Laboratorului Central se referea la aptitudinile materialului pentru utilizarea lui „la realizarea unor produse pentru construcții (finisaje interioare și decorațiuni)”. După cum se observă, nu se puneau problema folosirii Durref la construcția unor case! O altă frază nesubliniată de inventatorul de Măgurele, dar care face parte și ea, săraca, din concluziile buclucașe, ne dezvăluie că „influența negativă asupra comportării materialului (Durref) pe care o are acțiunea apei poate fi evitată atât prin măsuri tehnice de protecție cât și prin utilizarea materialului selectiv!”

Concluziile INCERC sunt mult mai clare și mai aspre, dar le vom publica cu altă ocazie. Vreau să mai adaug că invenția lui Hododi se cheamă: „înlocuitor de lemn, procedeu de obținere și utilizare”, iar inventatorul precizează în brevet că „înlocuitorul de lemn, conform revendicărilor, la fabricarea mobilei clasice și sculptate, a subansamblelor și a

pieselor de lemn de esențe tari și/sau a pardoselilor, prin turnare în forme sau așchiere, precum și a tuturor obiectelor industriale, de uz decorativ, carcaselor audio-video, ambalajelor și a tuturor produselor ce, în mod normal, astăzi se execută din lemn sau înlocuitorii acestuia”. Deci nici urmă de case și cred că este clar pentru toată lumea!

Guvernul pregătește un “cadou” sub formă de HG

Câteva amănunte despre raportul Curții de Conturi. În dreptul său la replică, Andrei Hododi afirmă următoarele: „Oare nu știe dnul ziarist că interese mai presus de interesul național au dirijat hotărârea inspectorului Curții de Conturi, falsă de altfel...” Uite că dl ziarist nu știe. Știe în schimb că hotărârea în cauză nu a fost anulată, așa cum s-a lansat zvonul (de către cine oare?) și mai știe că Guvernul României caută să-l sprijine pe Hododi printr-o Hotărâre de Guvern (HG) prin care să i se acorde cele 550 milioane de lei (adică exact suma blocată), dar nu pentru Contractul de cercetare-dezvoltare încheiat în aprilie '95 cu Ministerul Cercetării (celebru 478 B). În cazul nou procreatei HG, banii vor fi acordați, se pare, pentru un anume alt program de cercetare pentru care statul, legal, nu poate da decât 20% din valoarea totală. Deci, 550 de milioane lei, pe care guvernul Văcăroiu ține morțiș să-i arunce în poala lui Hododi, vor reprezenta doar 20% dintr-o altă investiție decât cea privitoare la „tunelul de uscare”.

Hododi și sprijinitorul său extraterestru, ministrul Mironov

Lucrul acesta demonstrează că blocarea contractului 478 B, de către Curtea de Conturi, a fost făcută în spiritul legii și nu datorită „unor interese mai presus de interesele naționale”. Ceea ce nu înțeleg este cum de a devenit Hododi un interes național? Mă întreb ce interese are guvernul actual al României să sprijine neapărat invenția și SRL-ul lui Hododi? Mă întreb care sunt interesele pentru care băncile de

stat nu tre astăzi date condițiile SRL recun în martie

O de

Andrei lunga dezn revistei F altele: „În meu la r puncte pas tui ziarist, lui după a nu își ac informații măgăria lu măgarul a respectat fost făcăt area scrisc din margin pe acolo u bătătura c mahala, u care tăticu demonstre: făcând afir

● Prim reprezintă apărut în F “O inve escrocheri chinuie în să-mi arate o escroch trată pentr chiar mai tre care tr tul de in România, de Sud adresă, l-a cu sufletul de public elibera bre teție pe Hododi, d cu fabrica dar pe pla Numai că de către reprezintă comparație care înveți e drept c nu pot fi a Durref es contră, în am publica

F cu în p a d a

dacă n escrocherie Hododi “es lume car aminte în invenția”. Hododi în logul purt semnătul: invenție d Emiratele unde dra o să-mi s a rostit ac

ghesuială

ea celui ce
arde lei, în
nul Durref
lența a fost

lungă

mult prea
a trimis-o
ne printre
cu dreptul
emonta pe
ările aces-
, în goana
at că, dacă
spatele cu
i corecte,
ascată, iar
gratii" (am
șă cum a
în continu-
inventatorul
lui, cam de
porumbul în
ești de la
puncte în
ncearcă să
calomniat,

litigiu îl
colului meu
3 octombrie:
cât o
Durref se
la replică
lui nu este
ste înregis-

în 31 sau
lumii, din-
ordnat breve-
vorba de
be și Africa

printr-o
că așteaptă
dolari, taxă
a-i putea
nție și pro-
maestrului
București și
de capitală,
i Măgurele.

ui incriminat
hododi nu
ci doar o
stil despre
generală, dar
toriu). Deci

i afirmat că
cherie. Din
ei pe care
2 al revistei
nu apare
ef, sau alt

cestui nume
drept că în
am întrebat

este cu
venție sau
este o

i afirmat că
ventator din
ate aduce
-a brevetat

ce a spus
esta în dia-
rat, cu sub-
brevet de

Sud, din
din... de
minte, dar

ira"! Cel ce
redată și în

parte subliniată este, repet, Andrei Hododi, adică acela care susține în scris și cu semnătura că „brevetul Durref nu este o escrocherie, așa cum se afirmă...”. Numai că nu există nici o afirmație de acest gen în articolul semnat de mine!

● La punctul 2 al scrisorii lui Hododi, mi se cere să fac dovada că Mihai Tatulici a mediatizat Durref-ul, contra unei sume de bani sau altor avantaje. Nu înțeleg de ce trebuie să fac o astfel de demonstrație pentru că nu sunt nici polițist însărcinat cu o asemenea treabă, nici Mafalda. Se pare că domnu' Hododi are mari probleme și cu înțelegerea unor fraze clar exprimate (de subtilități ce să mai vorbim). Reamintesc „marelui om de știință” ceea ce am scris: prin '92 sau '93, Andrei Hododi este puternic mediatizat, într-o emisiune TV, de către Mihai Tatulici, **adică de cel care a făcut publicitate, nu se știe cât de gratuită, unui trist personaj, Adrian Păunescu, sau, și mai trist, unui escroc de talia lui Ioan Stoica**. Să se fi simțit magnatul deșeurilor cu musca pe căciulă de mi-a cerut să demonstrez ce n-am afirmat?

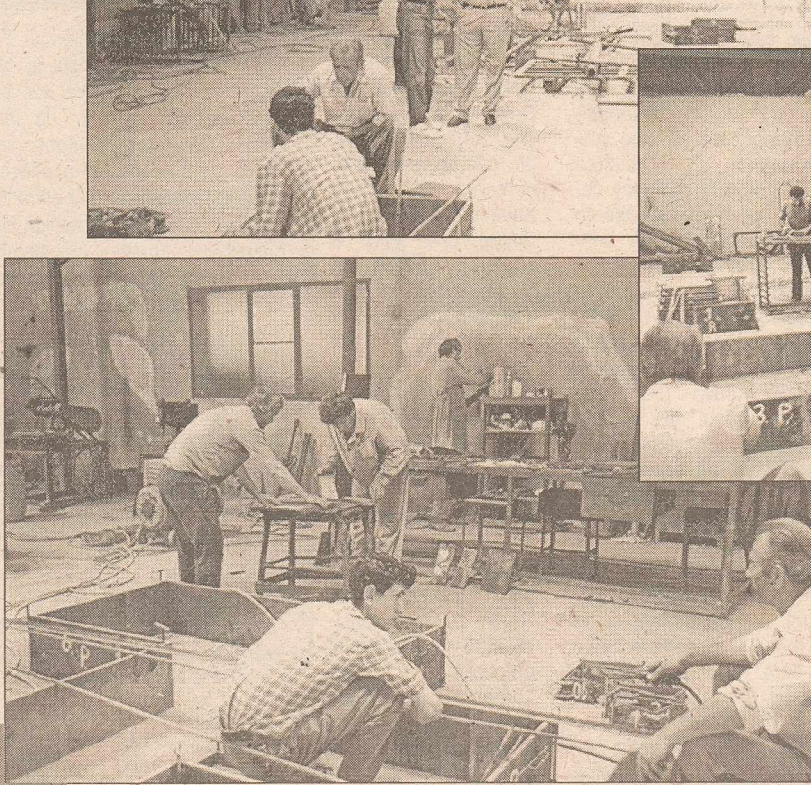
● Punctul 3 se referă la blocarea de către Curtea de Conturi a finanțării programului de cercetare-dezvoltare pentru materialele Durref. L-am tratat distinct mai sus, așa că trec la punctul 4.

Inventatorul nu mai știe ce scrie în contract și adrese

● La punctul 4 din scrisoarea lui Hododi, acesta se face pur și simplu de răs. Iată ce zice geniul comunei Măgurele: „Eu (adică Hododi) nu am afirmat niciodată în presă, că folosesc pentru asta (adică pentru invenție) deșeurile vegetale, ci deșeurile naturale. Confuzia strecurată în presă între deșeu vegetal și natural aparține atotștiutorilor care au scris respectivele articole”. În scrisoarea deschisă adresată Guvernului României, la 17 ianuarie 1995, prin intermediul cotidianului **România liberă**, Andrei Hododi scria cu mână la următoarele: „În procesul de producție intervin în calitate de materii prime numai resturi de proveniență naturală, cum ar fi **RESTURILE VEGETALE...**” Aceeași frază apare și într-un articol pus la dispoziție chiar de către inventator, despre care Hododi afirmă că „a reprodus mot-à-mot declarațiile mele”.

Contractul de cercetare-dezvoltare nr. 478 B/2.05.1995, încheiat de firma Durref SRL cu Ministerul Cercetării și Tehnologiei (MCT), dar blocat de Curtea de Conturi, are 3 capitole. Capitolul I se numește generalități și conține fraza: „**În acest context SC Durref SRL propune o alternativă: materialele Durref, OBTINUTE DIN DEȘEURI DE NATURĂ VEGETALĂ printr-un proces tehnologic și nepoluant**”.

● La punctul 5, Hododi afirmă: „Adresa de însoțire a probelor

către INCERC nu menționează pentru ce gamă de produse cer eu probe fizico-mecanice.

Este așa cum spuneam: La INCERC Hododi a cerut teste pentru pardoseli și pereți interiori.

Rezultatele, în schimb, s-au înapoiat limitate. Dni cercetători au spus că din Durref-ul pe care l-au supus ei testelor se pot executa numai pardoseli”.

Sigur că dacă vorbește de adresa 231/04.07.'94 (care ne-a fost trimisă în dosarul justificativ și probatoriu al președintelui Durref SRL), Andrei Hododi are dreptate. Dar eu mă refeream la adresa 274/23.08.'94 de care inventatorul înlocuitorului de lemn uită să mai pomenească ceva. Pe acea hârtie apare clar următoarea „Notă de Comandă” având ca obiect „teste, probe, încercări pentru materiale tip Durref 1 pentru pardoseli și cărămizi pentru pereți interiori”. Facsimilul pe care îl prezint este convingător.

Legea 10/95 luată la mișto

● La punctul 6, Andrei Hododi mă consideră un ziarist de rea credință pentru că aș fi afirmat în articolul „O invenție mare cât o escrocherie” că Durref ia apă. Eu am scris că Durref muiat în apă se desface în fășii, citându-l pe direc-

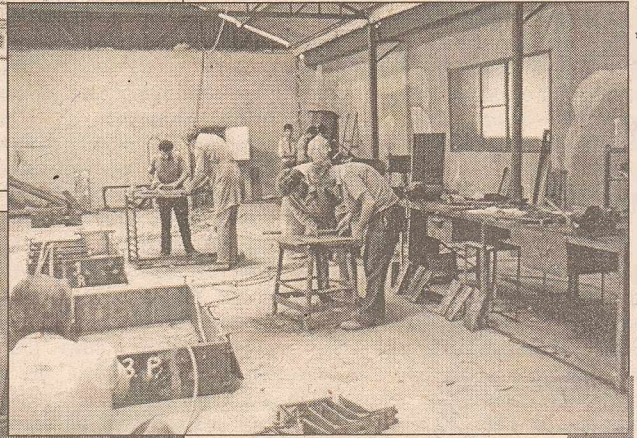
torul științific al INCERC, Petre Lazăr Șerban. Tot rău intenționat sunt considerat de către Hododi și pentru că n-am auzit de Legea 10/95, „în care casele parter și parter plus etaj, materialele cu care acestea se construiesc, nu au nevoie de omologare”. Probabil că maestrul Hododi mă crede idiot, pentru că în legea cu pricina care se mai numește și „Legea privind calitatea în construcții” se precizează clar la art.10 că „**prin reglementările tehnice se stabilesc, în principal, condițiile minime de calitate cerute construcțiilor, produselor și procedurilor utilizate în construcții precum și modul de verificare și determinare a acestora**”. Art.11 alineat 1 din aceeași Lege 10, invocată de Hododi, spune că certificarea calității produselor folosite în construcții se efectuează prin grija producătorului, în conformitate cu procedurile stabilite pe baza legii, iar la alineatul 2 se spune că **în construcții se interzice folosirea produselor fără certificarea calității lor. Pentru certificarea calității unui produs nou, în construcții, este nevoie de un acord tehnic, pe care Durref nu-l are nici până în ziua de azi (nici măcar pentru pardoseli)**.

● La punctul 7 sunt acuzat că am confundat flagrant termenul de capital social cu cel de patrimoniu. Recunosc că am greșit, dar greșeala are la bază aceeași discuție înregistrată în

Se vede clar că inventatorul Durref-ului încercuiește ce vrea el și noi subliniem ce vrem noi!

Așa arăta la sfârșitul lui iulie fabrica lui Hododi, în care afirmă că nu am vrut să intru. Dar știe bine că minte, deoarece am vizitat-o de două ori. Hododi spunea că fabrica este terminată în proporție de 85%!

Fotografii de IONEL PUICĂ

tratată în care Andrei Hododi afirmă mai întâi că are un patrimoniu de 15 miliarde lei, iar apoi că are un capital social, în așa fel încât m-am luat, și eu, de primul termen folosit de inventator. În ce privește valoarea patrimoniului lui Hododi, zău că nu știți ce să mai crezi: pe de o parte, este afirmația lui papa Durref care susține că are un patrimoniu de 18 miliarde, iar, pe de altă parte, prima pagină a scrisorii trimise ca drept la replică, unde se observă că hârtia, cu antetul firmei lui Hododi, spune că patrimoniul este de doar 2,5 miliarde lei, facsimil nr.1, iar data ștampilei aplicate este **30.10.'95**. Oricum, nu poate fi calomniat un patrimoniu!

● La punctul 8 mi se aduce aminte că ar fi, de fapt, „al doilea cap de acuzare de calomnie” împotriva mea?! Eu credeam că este al optulea. În fine, sunt acuzat cum că aș susține că investițiile făcute de Durref SRL sunt doar pe hârtie și că Hododi își desfășoară activitatea în hale moștenite prin licitație. În tot articolul meu nu apare nicăieri scris că investițiile lui Hododi sunt făcute doar pe hârtie. În ce privește halele care reprezintă construcții agro-zootehnice ale unor CAP-uri pe care Hododi le-a cumpărat prin licitație, am observat din bilanțul contabil, dar și din dosarul firmei Durref SRL, depus la Oficiul Comerțului, că ele au fost reevaluate și nu demolate, pentru că demolarea este interzisă prin art. 28 al Legii 18/1991 (este vorba de Legea fondului funciar). Poate să spună tatăl Durref că nu se folosește de fostele construcții agrozootehnice?

Ne întâlnim la tribunal

În încheiere, îl rog pe Andrei Hododi să-mi pună la dispoziție copia după diploma de inginer (dacă este cu adevărat inginer), copia după cartea de muncă și îl mai rog să demonstreze că am fost repetent sau că am primit bani pentru a-l denigra. Chestia cu repetența și primirea banilor va trebui să o demonstreze la tribunal ca inculpat pentru calomnie. Domnule Hododi, hai să ne batem în diplome de ingineri!

Pagini realizate de RĂZVAN BUTARU

Uciderea lui Yitzhak Rabin

Trei gloante împotriva păcii

Probabil că prima reacție a multor dintre cei care au aflat prima dată despre atentatul împotriva premierului israelian Yitzhak Rabin, soldat cu moartea acestuia, a fost să identifice criminalul în rândul extremiștilor arabi. După uciderea unuia dintre liderii mișcării Jihadului Islamic în Malta, fanaticii partizani ai acestei organizații declaraseră că premierul Rabin va plăti pentru aceasta, „ei fiind siguri că agenții ai Mossad ar fi baza aceluia atentat. Așa că nu ar fi fost deloc exclus ca premierul israelian să fie ținta unui atentat. Șocul a fost așadar și mai puternic atunci când s-a aflat că cei care l-au ucis pe premierul israelian, în timp ce el participa la o adunare în favoarea păcii, a fost un tânăr student israelian la teologie, cu vederi de dreapta. Acum, după consumarea acestui tragic eveniment și după primele momente de șoc care pur și simplu au paralizat societatea israeliană, analiștii încearcă primele evaluări ale efectelor pe plan intern și internațional ale dispariției lui Rabin.

Pe planul vieții politice din Israel, primele urmăări vor fi de ordin practic. Conducerea guvernului a fost preluată de ministrul de externe Shimon Peres, cel care a împărțit de altfel cu premierul dispărut și cu liderul palestinian Yasser Arafat onorurile primirii Premiului Nobel pentru Pace în urma realizării acordului de

pace israeliano-palestinian și după o stare de beligeranță de câteva decenii între cele două părți.

Noul guvern care va fi format ar putea fi tot unul de stânga, sau unul de o mai largă reprezentativitate națională, care să dea mai multă încredere și stabilitate acțiunilor sale într-un moment delicat. Este de asemenea posibil ca în curând noul premier să convoace alegeri generale. Dar faptul cel mai important și prima întrebare pe care și-au pus-o liderii politici de pretutindeni este dacă procesul de pace va fi continuat și după această gravă provocare. Or, din acest punct de vedere, atât clasa politică israeliană, cât și cea internațională (în primul rând SUA) sunt încrezătoare că procesul de pace va continua. Se consideră că s-au acumulat elemente ale unui proces care este ireversibil și se dă ca exemplu dispariția la fel de neașteptată și de tragică a fostului președinte John Kennedy, care nu a putut împiedica anumite direcții ale politicii începute de el.

Pe de altă parte, dispariția tragică a lui Rabin a pus în lumină și două evoluții pozitive. Este vorba despre o delegitimare internă a grupărilor extremiste, radicale din Israel (unele dintre ele chiar s-au grăbit să revindică atentatul, care se pare totuși că este opera asasinului). Aceste grupări erau foarte active în Israel mai ales după acordarea

autonomiei palestinienilor în Cisiordania și Gaza și trecuseră la un adevărat război verbal împotriva lui Rabin și a guvernului său. Amenințări, care, din păcate, s-au adeverit, ele întreținând o anumită psihoză în rândul unei părți a societății israeliene. (În paranteză fie spus atentatul este privit și ca un moment al unui posibil clivaj, al unei sfâșieri interne a societății israeliene sau, din contră, ca un moment de trezire către o reconciliere internă dorită). A doua evoluție pozitivă este faptul excepțional că funeraliile lui Rabin au oferit posibilitatea președintelui egiptean Hosni Mubarak și regelui Hussein al Iordaniei să treacă peste un tabu psihologic și să pună piciorul în Ierusalim, moment istoric cu consecințe poate greu de imaginat.

Cât privește efectele internaționale, ele vor depinde în mare măsură de atitudinea noii conduceri din Israel. În orice caz, în afară de organizațiile sau guvernele arabe radicale din regiune, aproape toată lumea este de

RABIN - O CARIERĂ EXTRAORDINARĂ

Personalitatea premierului Yitzhak Rabin a fost una exemplară în sensul în care a servit o idee: cea a consolidării statului evreu, inclusiv prin forța armelor, iar apoi de înfăptuire a păcii cu fiecare dintre statele arabe din zonă. Iată câteva dintre datele acestei ascensiuni. S-a născut în 1922 la Ierusalim, în perioada în care Palestina era sub dominația britanică, fiind primul premier născut pe pământul actualului stat. De la 18 ani a participat în forțele clandestine evreiești care militau pentru ideea sionistă. Carieră militară strălucită: în 1967 va conduce războiul de șase zile împotriva Egiptului, Siriei și Iordaniei. Victorie strălucită. Părăsește în 1968 cariera militară. Ambasador la Washington, apoi va deveni cel mai tânăr premier al țării în anii 1974-1977. Rezistă unui scandal și în momentul în care Partidul Muncii revine la putere îi este încredințat portofoliul apărării. Dă lovituri dure revoltelor palestinienilor din 1987. Controversată a fost și expulzarea în 1993 a 415 militanți palestinieni. Totuși el inițiază cu curaj convorbiri de pace cu Arafat, în calitate de premier (din 1992) și realizează un acord de pace cu OEP. Primește Premiul Nobel pentru Pace alături de ministrul său de externe Shimon Peres și de Yasser Arafat. Realizează un acord de pace cu Iordania și susține un acord asemănător cu Siria. Este totuși considerat autorul moral al asasinării liderului Jihadului Islamic. Crezul său a rămas totuși pacea. Cu acest cuvânt pe buze avea să moară în urma celor trei gloante trase de un fanatic student evreu.

infaibilității serviciilor secrete Mossad) Israelul va fi cu totul altă societate care, fără să renunțe la valorile democratice, va trebui să-și facă un examen profund al propriei imagini. După cum acest șoc - asemănător în unele privințe cu cel produs de asasinarea președintelui egiptean Sadat - va fi resimțit în toate statele lumii. Pentru că prin Rabin nu s-a dorit să fie ucis un om, ci mai cu seamă o idee.

Lumea cu geometrie variabilă

Convorbirile care se desfășoară la Dayton, Ohio, între liderii forțelor beligerante din conflictul bosniac, au trecut oarecum în planul secund al atenției publice mondiale ca urmare a asasinării premierului israelian Rabin. Totuși, după primele zile de discuții la masa verde, într-o atmosferă aseptică de laborator al păcii, s-au înregistrat deja primele succese, dar și primele semne ale unor pretenții greu conciliabile.

Să le punctăm pe scurt. ● Iugoslavia și Croația au ajuns la un acord în legătură cu „returnarea” Slavoniei Orientale către Croația. Rămâne de văzut în cât timp și cum se va face această recuperare care va fi însă, în mod sigur, asistată de forțele ONU. În orice caz, în această regiune vestea a produs agitație și o anumită tensiune. ● Iugoslavia insistă în continuare să i se ridice sancțiunile economice, condiție

na ferm în favoarea păcii. ● Sunt poziții divergente în legătură cu împărțirea Bosniei, Serbia și Croația dorind s-o împartă, în timp ce liderii de la Saraievo se opun categoric. Și aici SUA s-ar putea să facă necesarele clarificări și anume crearea unui stat bosniac independent, dar nu unul exclusiv musulman. ● Negocierile se desfășoară sub spectrul eșecului, care ar duce la reluarea

„Sechestrați” în laboratorul păcii

pe care SUA o consideră prematură, dar care dă asigurări că va fi aplicată de îndată ce balanța va înclina ferm în favoarea păcii. ● Sunt poziții divergente în legătură cu împărțirea Bosniei, Serbia și Croația dorind s-o împartă, în timp ce liderii de la Saraievo se opun categoric. Și aici SUA s-ar putea să facă necesarele clarificări și anume crearea unui stat bosniac independent, dar nu unul exclusiv musulman. ● Negocierile se desfășoară sub spectrul eșecului, care ar duce la reluarea

luptelor și la îndepărtarea șanselor unei concilierii. ● Rezultatele discuțiilor depind și de poziția Congresului SUA dominat de republicani care nu dorește un succes „eclatant” pentru Clinton, ce i-ar spori șansele la alegeri, dar în același timp nu se poate opune realizării păcii. ● Sunt evaluate și proiecte de reconstrucție, dar mai întâi se discută despre demilitarizare, separarea forțelor etc. ● Hotelul și centrul de conferințe pentru negociatori se numește „Hope” (Speranța) și americanii vor să-i transforme numele în renume. ● Discuțiile sunt în general considerate ca dure, dificultățile nu sunt ocolite, dar încă se păstrează un optimism ponderat. Fiecare știe că a pleca din Ohio cu buzunarele goale ar fi un dezastru.

Cele patru condiții-cheie ale SUA

Prin glasul secretarului Departamentului de Stat, Warren Christopher, SUA au anunțat patru condiții-cheie pentru acceptarea rezultatului negocierilor: 1. Bosnia să existe ca stat independent, cu frontiere recunoscute internațional și cu personalitate internațională. 2. Orice acord trebuie să țină seama de istoria și semnificația particulară a orașului Saraievo și a împrejurimilor sale. 3. Orice acord trebuie să prevadă recunoașterea drepturilor omului pentru toate persoanele din regiune. 4. Să se declanșeze un proces de normalizare a situației Slavoniei Orientale ca parte a Croației.

SUA au dat asigurări că vor sprijini militar și economic întregul proces de pace.

Walesa din nou împotriva comuniștilor

Primul tur al alegerilor prezidențiale din Polonia a fost repetiția turnului final care îi va aduce față în față pe actualul șef al statului și cunoscut militant împotriva comunismului, Lech Walesa, și pe liderul comuniștilor reformați, tânărul și charismaticul Aleksander Kwasniewski. Ei au realizat scoruri relativ apropiate, iar analiștii sunt de părere că și confruntarea finală va fi la fel de strânsă. Sondajele efectuate înaintea primului tur de scrutin indicaseră constant un avans al candidatului neocomunist, dar Walesa a remontat spectaculos, fiind acum citat ca favorit al celui de-al doilea tur. El a spus că a preferat o asemenea tactică menținând motoarele cu jumătate de tur, dar comentatorii afirmă că pierderea de popularitate a fostului lider al Solidarității și laureat al Premiului Nobel pentru Pace se datorează acceselor sale de autoritarism. Obligat să coabiteze cu guverne de stânga, în ultimul timp, Walesa le-a făcut viața grea, iar în campania electorală a militat pentru instituționalizarea unui sistem prezidențial puternic prin care, susține el, ar putea accelera procesul de reformă. În lupta cu adversarul său, Walesa și-a adus în sprijin întregul arsenal al prestigiului câștigat, dar în parte știrbit, afirmând că va lupta în

continuare împotriva comuniștilor. „Comunismul de tip sovietic, declara el recent, a avut două caracteristici fundamentale: gestiunea totalitară a puterii și economia planificată. Acum, dacă foștii comuniști au îmbrățișat economia de piață și chiar s-au îmbogățit pe seama ei, în schimb nu renunță la gândirea centralistă”. Dar electoratul nu va fi câștigat numai cu aceste idei, ci se speră că acei candidați de centru-dreapta ieșiți după primul tur își vor sfătui susținătorii să voteze cu Walesa. Miza este uriașă, pentru că experiența poloneză este urmărită cu atenție și de fostele state comuniste.

În schimb, Kwasniewski este exemplar tipic al unui comunist reformat. Deschis la minte și adaptabil, dar totodată ferm pe anumite idei, el și-a câștigat încet popularitatea exploatând dezamăgirea populară față de mersul reformei. Așadar, la 19 noiembrie, cei doi candidați rămași în cursă vor conta unul - Walesa - pe avantajul psihologic al acestei remontări spectaculoase, pe sprijinul bisericii și pe imaginea sa exterioară mai bună, iar celălalt pe noutatea discursului și a ofertei sale. Rămâne de văzut cine va fi preferatul polonezilor.

Pagină realizată de
ȘTEFAN NICOLAE ■

Marșul actorilor

Un fost ministru adjunct demonstrează pentru mărirea salariului

Nimeni nu a crezut că actorii vor ieși în stradă pentru revendicări de tip sindical. Dar ei se gândesc de mai mult timp la greva generală, cam de pe vremea când se spunea „și dacă actorii fac grevă, ce? minerii au putut să schimbe un guvern, dar pe actorii nu-i ia nimeni în seamă”. Într-un fel sau altul actorii au protestat permanent, au preferat să o facă pe scenă. Mă refer la cei care n-au recitat poezii patriotice. Nu și la cei care au tot vizitat Cotroceniul.

Doamna Sanda Manu, vicepreședinta UNITER, a amintit o vorbă de tinerețe a regizorului David Esrig: „Dacă ăștia ne plătesc prost, noi hai să facem teatru bun”. Acest lucru nu mai este valabil azi pentru că și spectacolele foarte bune apar din ce în ce mai rar din cauza pro-

blemelor financiare.

Actorii au ieșit în stradă, au făcut anticameră la Guvern, după ce au așteptat două săptămâni să fie primiți de ministrul culturii. În mod cert, acest marș a fost un spectacol pe care nu și l-a dorit nici un actor sau regizor. Panorământ coloana demonstranților, descoperim lucruri interesante. În primul rând, mai multe trupe din provincie au venit special la București pe cheltuiala lor. Ei au fost așezați mai în coada coloanei.

Deși au primit un spor de 5%, actorii de la Naționalul din București au deschis coloana - în frunte cu Ovidiu Iuliu Moldovan, Gheorghe Dinică, Valentin Uritescu ș.a. Au fost în coloană directori de teatre: Dan Micu, Vladimir Găitan, Adrian Lupu, Nicolae Scarlat, directori numiți cu acordul ministerului, ca și

cei care au lipsit. Teatrul Odeon a venit doar cu sindicatul, directorul Tudor Mărăscu are un post de păstrat la TVR, iar adjunctul său Ivănescu nici nu mai contează.

Este interesant că nimeni nu a contestat acțiunea actorilor, nimeni nu are curaj să spună că nu au dreptate, dar nimeni nu face nimic pentru rezolvarea crizei. În privința legislației teatrale, lucrurile pozitive s-au consumat în 1990 pe vremea când Ion Caramitru era vicepreședinte CPUN. Atunci actorii au mai primit o grupă de salarizare, nu au mai fost considerați prestatori de servicii, iar teatrele au primit subvenție integral de la buget. De atunci s-au întâmplat mai multe rele decât bune. Pesemne că Puterea nu este de acord cu sutele de turnee internaționale, toate

de mare succes, pe care le-au făcut teatrele în ultimii ani. Teatrul a fost cel mai fidel dintre ambasadorii României după 1989.

Mai trebuie amintit ceva. În primul rând al marșăluitorilor se afla Mircea Albulescu, fost secretar de stat la Ministerul Culturii, adică ministru adjunct, chiar sub Văcăroiu. Cât timp a fost în minister a făcut mai multe vizite la Cotroceni și în străinătate, a forțat demisia lui Andrei Șerban de la Național, și, mai ales, nu a mișcat un deget pentru salariile din cultură sau măcar din teatre. Acum marșăluiește pentru propriul salariu. Sau își reface imaginea pentru a candida la postul de rector al Academiei de Teatru și Film?

REMUS ANDREI ION ■

Dorel Vișan a schimbat partidul

O știre Mediafax precizează: actorul Dorel Vișan, directorul Teatrului Național din Cluj, a declarat într-o pauză a lucrărilor Conferinței județene Cluj a PUNR că acțiunile instituției pe care o conduce sunt aceleași cu ale PUNR. El s-a pronunțat pentru sprijinirea PUNR care „este un partid pentru dreptate și adevăr”. Dorel Vișan a adus mulțumiri PUNR-ului, pentru sprijinul pe care îl acordă Teatrului Național din Cluj. Ei bine, Dorel Vișan este director al Naționalului din Cluj de câțiva ani, dar până în 1990 a fost secretarul PCR în același teatru. Se apropie

campania electorală și este de așteptat ca directorii instituțiilor de cultură numiți de actualul guvern să transforme funcția într-un post de propagandă politică. În timp ce datoria ministrului este să spună de cât mai multe ori că Ministerul Culturii nu face politică.

Numărul 38 al revistei **România literară** cuprinde un supliment de opt pagini, intitulat **Transoceanic** și consacrat literaturii actuale americane. În modul acesta, fără să se deplaseze în SUA și plătiind numai 500 de lei (adică 20 de cenți!), cât costă **România literară**, cititorul român se poate informa în legătură cu fenomenul literar de peste Atlantic. Un interviu cu Thomas C. Carlson despre **Poezie, societate, cultură americană azi**, prezentări ale activității lui William Styron și Charles Bukowski, însoțite de traduceri din cele mai recente

scrieri ale lor, un amplu reportaj despre **Colorado Shakespeare's Festival** - iată numai câteva dintre punctele de atracție ale sumarului.

Noutăți despre literatura din SUA

Suplimentul cuprinde și un eșantion de umor american, intitulat **De-aia e America așa cum e**. Iată o mărturisire a scriitorului și cineas-

tului Woody Allen:

„După un curs de lectură rapidă, am învățat cum să citesc totul de pe mijlocul paginii, după care am fost în stare să parcurg **Război și pace** în douăzeci de minute. E vorba despre Rusia”.

Datorită suplimentului, numărul 38 al revistei **România literară** s-a epuizat rapid (și s-a vândut și la negru, sub formă de copii xerox). Având în vedere acest succes, sperăm că **România literară** va realiza și alte suplimente, dedicate tot literaturii americane, dar și altor literaturi.

Toate artele

Canticum Canticorum

Nu există poet care să nu vrea să lase urmă. Pentru cei mai mulți, în primejdioasa lor lucrare, cariera poetică se însoțește cu patetice spectacole existențiale: cunosc poezi ce-și asumă roluri justițiare (justiția însemnând anularea „adversarilor”), autori de zgomote colorate, politicieni (la nevoie), călători frenetici - mai mari peste gubernii de hârtie tipărită.

Dar mai există, nu prea mulți poeți ai poeziei, amanți ai muzicii poetice, mai degrabă îndrăgostiți de scrisa înaintașilor decât demolatori, trudiți ai inspirației. Ei nu uzurpă primele locuri în cinul poeticesc, se lasă despuiați de bucuriile **exterioare** ale meșteșugului lor, parcă poftindu-i pe alții, mereu alții, să le calce umbra.

Un asemenea poet nezugomotos (de taină, de încercănată noblețe) e Radu Cărneci a cărui ultimă carte o țin în mâini aproape smerit: „Cântarea cântărilor”, regeasca poemă trasă din bucoavnele Bibliei și adusă în vers românesc. În românească melopee. În **duh** românesc.

Fiindcă un asemenea duh nu încetează să îmbrace în catifele și brocarte vocabulele bătrânei limbi în care s-au rostit Văcăreștii, Eminescu, Arghezi.

Poetul nu s-a supus modei, deci nu a executat o **zicere** în limbaj diurn a textelor aromate ci doar cu, singur vicleșug, rafinată tehnică a parafrazei a izbutit să re-povestească litanile solomoniene.

A simțit **aerul** unor sfinte țărâmurii. Strigându-și ofurile eroticești și-a văzut paginile ninse blând de nisipul iscat de trecerea caravelor. A coborât în dimineața lirismului.

Și-a început rostirea parcă înainte de nașterea întâiului Vers.

S-a umplut de negura dulce a întâiului - și el - romanț de amor.

Cum?

În euriemii ostentativ impecabile. Turnând cerneală proaspătă peste graiul Vechilor.

Aproape neluat în seamă de croniciari literari, poetul, deplinul poet Radu Cărneci s-a trezit vorbind vorbire de regi, e!, îndeobște „modestul”, ucenicind ani și ani în umbra lui Bacovia Neștiutul.

Să primim fericitul Canticum Canticorum ca pe un dar. Sunt semne că dincolo de literatura turbulentă a celor ce-și construiesc firdelile pe care le vor ocupa în lexicon cu aiuritoare zarvă (mari călăfari - în dregătorii și finanțe, căftăniți în soțietăți secrete, deputați și decorați) mai există și o altă literatură pe care o scriu cei învățați cu sânguințele nerăsplătite, cu dorul de perfecțiune, cu Poezia, cu tijele de crin...

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

● **NICOLETA DOUCA, Oravița, Caraș-Severin.** Zone întinse din poezia dv. rămân obscure, deși dau impresia că transmit adevăruri esențiale:

„la moartea cărmizilor din care / zidul nu vrea să iasă, / o doină de dragoste într-un hamac, / sau mai aproape: călătorii / cu o continuă mișcare de revoluție și / post-scriptum / elegie contaminată.” (Elegie).

Pot fi extrase cu penseta doar câteva imagini elocvente (și ele excesiv elaborate):

„ca întotdeauna prin fereastra zidită / nimeni îmi face semne.” (Elegie).

„trebuie să scriu / ... despre îmbătrânit printre noi / strigoiul cuvintelor” (Semnificații opace).

„Bunicul n-a venit din război / s-a întors numai steaua lui căzătoare”

(Steaua actorului).

Oricum, aveți personalitate și mi-ar face plăcere să-mi mai scrieți.

● **BOGDAN HORIA POPESCU, Oradea.** Aveți o imaginație îndrăzneată, dar și cam flușturistică. Ceva din atitudinea dv. aduce aminte de Ion Minulescu și anume o superficialitate simpatică, datorită căreia găsiți repede - sau inventați - cuvântul de care aveți nevoie:

„seara, la lumina brichetei scriu... / pentru copii lichiorifice versuri...” (Portret al artistului la bătrânețe).

Cred că merită să faceți și alte încercări.

● **MEERY BARBU, Slatina.** „În cazul că n-ați observat, vă spun eu: păreri dv. au o foarte mare influență; n-aș vrea să fiu în pielea aceluia căruia i-ați spus că are multă sensibilitate și puțin talent.”

Cu dv. e altceva: aveți talent, dar vă lipsește spiritul critic. Așa se explică de ce, în versurile pe care le scrieți, metaforele inspirate alternează cu formulări dintre cele mai forțate, uneori de-a dreptul ridicole.

Iată o metaforă inspirată: „Semințe de melancolie cad.” (În culori)

Și iată și o formulare ridicolă:

„N-am tupeu să mă-ntorc / dar văd în umbră / inocent și indolent un rotund, / cu două ace ce înjură violent” (Mi-am pierdut busola).

● **ELENA ANECHIFORESEI, Oradea.** Ultimele poeme pe care mi le-ați trimis - deși inundate, și ele, de trăiri romantice - dovedesc că ați progresat sau, oricum, că ați început să priviți scrisul cu mai multă luciditate. Am să public în curând poemul Hieroglifice.

● **RADU CIUCĂ, București.** Sunteți un reductibil stilist. În

Scrisoare de recomandare (care va apărea în momentul în care îmi veți trimite și o fotografie a dv.) îl caracterizați pregnant pe un personaj prin limbajul rudimentar-agresiv pe care îl folosește. În

Zilele lui

Flanzih „desfășurați o adevărată paradă de stiluri, de mare efect. Acest text este însă prea întins față de spațiul tipografic de care dispun. De aceea am să reproduc în continuare două fragmente, pentru delectarea

Texte sub lupă

celor mai rafinați cititori.

Primul fragment este o mostră de stil șmecheresc și je-m'en-fiche-ist:

„Era un tânăr nătrău de mare viitor, care preda tot felul de elucubrații bieților copii de școală, iar sâmbăta și duminica trâncănea la radio și lumea credea că-i un mare scriitor. Secretarele, vânzătoarele, croitoresele, cofetăresele cădeau pe spate citindu-i mângălelele. În timpul liber era rechin și se lega de oameni. Era plin de mare succes șmecheru' ăsta.”

Al doilea fragment ilustrează incoerența (datorată alcoolului, infantilismului sau, pur și simplu, lenei de-a gândi):

„Eu care un vaporeș mititel vaporeșul prin ocean în mare-mare ncurcătura de banii ăștia în treabă adâncă fiindcă o senzație asta în mine-ncurcătura mare și cu femeile astea cu țâțe tare arțăgoase zău cea mai complicație dificilă cum a zis și Iverson chiar așa: să înapoieze banii de telefon pentru lețcaie dacă nu vrea altfel Iverson prietenul meu vrea să-ndrepte lucrurile strâmbe cu ranga dar nu cu ranga trebuie explozii să mă uit pe geam: în oraș în care Ifighenia se aruncă pe niște case că mă doare știe că mă doare strică acoperișul mașini colorate.”

● **TIBERIU FRIM, Pitești.** În versurile dv. se remarcă paradoxurile, de genul:

„Minune este / că Dumnezeu încă mai crede în

numească inger” (Miracol).

Se poate spune că oferiți cititorului un spectacol de inteligență, dar foarte rar reușiți să-l emoționați. De ce nu vă faceți datoria de poet? Emoționați-!

● **MIRCEA BOSTAN, Suceava.** Aveți o anumită iscusință ca utilizator al cuvintelor. Dar proza dv. este prea prozaică. De fiecare dată intenția satirică se dizolvă în caricatură ieftină și umor popular:

„Subprefectul Magearu, fost secretar de partid la Întreprinderea de Fibre Poliamidice din oraș, pășise printre primii în fața unei delegații de partid cu plecaciuni și pupături de mână, ajungând în scurt timp ce neam din neamul lui nu visase. De, tranziția bat-o vina”.

Înțelegerea prozaică a vieții este și mai greu de acceptat în poezie:

„Pentru că unul scria într-un ziar / În termeni reduși despre cele ce ne-au dat viață, / Dori să devină scriitor. / Ulterior să studieze reacțiile celor mulți, / Despre personalitățile spoite. / Citirea morții în Cișmigiu, Nu-i lansase volumul de versuri la Paris. / Ar fi plecat altundeva, / Însă la capitolul bani era «pas» peste tot.” (Urbană)

Un singur poem, de atmosferă, mi s-a părut mai realizat:

„Camera ta e obscură, / Căci lampadarul din colț / De mult a murit. / Durere se naște din zgomotul ce-l fac

● **SEPTIMIU DAN, Cluj-Napoca, DANA B., Târgu-Jiu, CRISTINEL NEDEA, Cluj-Napoca, NIKITA AXINTE, București, DAN SIMAI, Oradea, LIVIU ZAMFIRIU, Constanța, IULIA ATOS, Suceava, CATRINEL BRĂTESCU, București. Textele dv. nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveți anumite aptitudini pentru scris. Aștept și alte încercări.**

● **IULIANA IONESI, Rădăuți, MARIO S., Târgu-Mureș, MIHAELA NAE, București, ALEXANDRU MILOȘ, Hângulești, Vrancea, MARIN F. DIȚOIU, Frâșinet, Călărași. Ceea ce scrieți dv. n-are nici o legătură cu literatura.**

Înainte de a-mi scrie, citiți următoarele PRECIZĂRI

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu are rost să-mi puneți la dispoziție zeci sau sute de pagini, așa cum fac unii dintre dv. Sunt suficiente cincișase pagini (bine alese). În caz că am nevoie de mai multe, vi le solicit eu.

■ Vă rog să nu mă căutați la redacție și să nu-mi telefonați. Așteptați răbdători răspunsurile din revistă. Vă asigur că nici o scrisoare nu va rămâne fără răspuns.

■ Cele mai bune texte literare (poeme, schițe, fragmente de roman sau de piese de teatru, articole de critică literară, eseuri etc.) se publică în spațiul rubricii **Mașina de scris**. Toate textele literare publicate în perimetrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă, anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii sunt selectați autorii cărora li se asigură dreptul de a publica - pe bază de contract - o carte. Numele lor este anunțat la

fiecare 1 martie.

■ Adresa pe care puteți să-mi scrieți este: Alex Ștefănescu, la revista **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

Cel ce gândește singur

● Adevărurile despart; adevărul unește.

● Toamna este poemul indispensabil tristeții noastre.

● Când adoarme rațiunea se trezește vanitatea.

● Adevărata cauză a morții este nepăsarea față de viață.

● Că „nu ești cu picioarele pe pământ”, asta e pentru că sunt destui și cu mâinile.

● Cade mereu în picioare numai cine nu are nimic în cap.

● Oricât de mare ar fi întunericul, el nu întârzie cu nimic ziua care se apropie.

● Focul nimicește ce este vremelnice și purifică ce este veșnic.

● Primăvară - cocorii îmi ară

privirea.

● În inima noastră poate încăpea toată lumea, dar ea, inima, poate să nu încapă în lume.

● Din foșnet de frunze se face o poezie, ori un șarpe.

● Cerul este dreptatea făcută pământului.

● Minciuna se grăbește, adevărul nu întârzie.

● Totul trebuie simplificat în noi până la nuanța de asfințire a lunii.

● Toate adâncimile sunt întunecoase, numai aceea a gândirii este luminoasă.

COSTICĂ OANCĂ
Corod, Galați

noi.” (Singurul semn).

Și se mai remarcă ingeniozitatea unor comparații:

„se pogoră un poem / din titlul său // cum s-ar pogori un trup / dintr-o aură // ca să rămână sub ea / și să se

peștii-n acvariu. / Și mirosul florilor e parcă de mort. / În camera ta e tăcere / Și moartea domnește deplin. / În camera ta e numai paloare, / E numai venin.” (Camera ta).

Un poet (foarte talentat) din Cernăuți Ilie Tudor Zegrea

În așteptarea anului două mii

De la un timp toată lumea - bătrâni și copii
stau la geam și așteaptă sosirea lui două
mii...

În piața cea mare a Marelui oraș scufun-
dat
în lumină galbenă, trece de la soldat la
soldat
ultimul general ce a cunoscut războiul total
dintre roata dințată și dușmanul ei vegetal,
dându-le ultimele instrucțiuni prețioase la zi:
„Principalul e să nu vă lăsați încântați de
greier, și
să mai țineți minte că succesul depinde de
ordinele mele!”...

Spunând acestea își mai netezi o dată
umărul plin de stele.

Între timp soarele asfinți de tot. Cei de la
geamuri
se sfătuiau în șoaptă cine dintre rude și
neamuri
să stea de pază în continuare, căci, mai
știi,
dacă vine chiar în noaptea aceasta aștep-
tatul două mii!

Obosit de tot, sfâșiat de această existență
umilitoare,
mi se făcu silă de propriul trup pe picioare
și i-am spus tatei că vreau să mă odih-
nesc, cât sunt viu,
lângă el, dacă se poate...
Lângă oasele lui, în sicriu...

Deznădejdea scribului

Totul părea foarte real și foarte
convingător:
masa de scris, mașina de tocat litere,
degetul arătător pistolând tâmpla,
trei crizanteme abia trăgându-și respirația
prin fumul de țigară și aburul de alcool...

Dar ce să mai scrii despre masă,
despre crizanteme, despre fumul de țigară
ce provoacă incurabilul cancer pulmonar
(să mulțumim bunului Dumnezeu că nu-l
avem!),
despre dragoste, ploi, lună ș.a.m.d.,
ș.a.m.d. ?...

Rămânea un singur lucru neverosimil
dar care s-a întâmplat:
degetul pus la tâmplă a împușcat...

Rentabilitatea adevărului

Noaptea în cartierul săracilor a plouat cu
metafore
și chiar în primele ore ale dimineții
negustorii, din invidie, au majorat prețul la
pâine.

Din grâul cel nou,
măcinat la morile celebrului cavaler,
făina urma să coste mai ieftin
dar șeful de post a tăiat aerul cu sabia
și vântul căzu mort la pământ.

Astfel că iubita își despleti părul
și luna îngălbeni la față
când îi văzu frumusețea.
Deci nu mai avea rost să ascundem
adevărul
și, strângându-l încet de pe suprafața apei,
pentru a face cât de cât rentabil
în utilitate,
vom prăji în el ouă de păsări exotice.

Elegia poetului

Seară de seară
lampa de gaz mă spionează
îndrăgostită în felul cum port mâna pe
hârtie,
cum aprind țigara și cum sângerează
vârful peniței când scriu cuvântul „viață”.

Din interiorul celorlalte cuvinte
cineva mă înjură,
cineva îmi face cu ochiul
și din când în când
vine liniștea cu coapsele dezgolite
ca cerul dez(o)norat pe litoralul gării de
sud.

„Nu deschide pleoapele, te rog, nu le
deschide
că vin apele mării și ne vor arunca pe mal
și pescărușii ne vor ciuguli visele
iar ele, sărmănele păsări, nu sunt vino-
vate...”

Flacăra lămpii de gaz pâlpâi
speriată de vocea crainicului
ce ne injecta primele știri la zi:
„În noaptea aceasta iubita poetului
s-a înecat în propriile-i vise
în timp ce el scria un poem
care începea cu aceste cuvinte:
«Seară de seară...»”.

Nebunul cu îngeru-n spate

Zilnic între orele cinci și orele șapte
Vine-n tăcere nebunul cu îngeru-n spate

Mă salută c-un zâmbet politicos, de
departe,
(Are o față albă ca o filă de carte

Pe care-a rămas numai pagina, în colțul de
jos)

Și dispare la fel de repede și misterios.

Și n-ar trebui, desigur, să dau importanță
Acestui fapt lipsit de nuanță

Deoarece la plecarea lui nu se întâmplă
nimic:
Rămân tot așa de singur, încercând să
despic

Poemele lui Ilie Tudor Zegrea mi le-a trimis
prin poștă un bun prieten al meu din Suceava,
poetul și publicistul Constantin Severin. Iată ce
îmi scrie Constantin Severin:

„Dragă Alex, știi, probabil, că poetul Ilie Tudor
Zegrea din Cernăuți a fost victima unui accident
cu mașina postului de televiziune TELE 7 abc.
L-am vizitat recent la spitalul din Suceava și
m-a impresionat faptul că, deocamdată, nu mai
poate scrie, deoarece a suferit o dublă fractură
la mâna dreaptă și a fost operat. Tocmai citea
revista *Flacăra* când am
intrat pe ușă. Mi-a spus că
îi place foarte mult rubrica
ta și eu i-am propus să-mi
dea niște poezii pentru
Mașina de scris. Cu drag,
Constantin.”

Îi mulțumesc lui
Constantin Severin pentru
darul trimis și îi doresc lui
Ilie Tudor Zegrea să se
însănătoșească rapid măcar
el (fiindcă ne doare destul
o altă fractură, geografică).

Poeziile sunt grațioase și
tulburătoare. Ele aparțin
cuiva care a înțeles mai
mult decât poate suporta o
ființă omenească și care,
ca să uite, face din viață
un spectacol.

Noaptea pleșuvă și tristă în cinci și în
șapte

Ca și până la sosirea lui cu

îngeru-n spate.

Și moartea la fel, dimineața, mă salută din
mers

Chiar de-alături, la numai două picioare de
vers.

Elegie la întârzierea sfârșitului lumii

...Țin minte că în acel an
iarna venise la orele șase
o dată cu acceleratul pe linia a treia,
imediat după buletinul de știri.

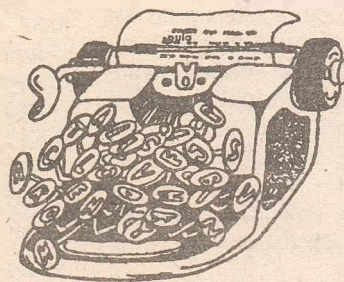
Lăsând la o parte eseurile lui Cioran
admiram pe sub perdelele groase
nevinovata moarte a primilor fulgi grăbiți
(spun nevinovata fiindcă vedeam cine-i
murea).

Și mă gândeam la drepturile omului,
la stratul de usturoi sădit de mama,
la crucile putrezite în cimitirul satului...

Poetul tânăr electriza geamul iubitei
și fuma, fuma țigară după țigară
confundând cele 365 de zile cu o gară.

Iar în rest... ce să vă mai spun?
Iarna venise atunci la orele șase,
acceleratul a staționat numai trei minute
iar sfârșitul lumii
întârzia din motive necunoscute.

MAȘINA
DE
SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă“:

Kaiserul despre Steaua

Cred că este interesant de aflat cum a comentat Franz Beckenbauer evoluția campioanei române în dubla partidă cu Borussia Dortmund. Co-reporterul canalului luxemburghez de TV RTL nu s-a speriat de militarii din Ghencea spunând că, fără să-i jignească, nu pot emite pretenții în fața fotbalistilor lui Ottmar Hitzfeld. Șeful clubului bavarez - și cu aceasta observați câte preocupări are- „Înălțimea Sa” - a argumentat impresia prin lipsa de eficacitate a elevilor lui Țiți Dumitriu, buni tehnicieni, e adevărat, dar jucători care „nu au inventat trasul la poartă”. Și sigur că părerea marelui expert nu numai că a fost confirmată de Lăcătuș și aghiotanții săi, ba mai mult, în retur, Steaua lăsând acasă o impresie și mai slabă pe fondul unui joc haotic, poate influențat și de frica nemților de a nu pierde. Aceasta l-a determinat pe

reporterul RTL-ului din Ghencea să ofere microfonul lui Hitzfeld pentru a cere scuze spectatorilor din țară, care au pierdut 90 de minute în fața micului ecran. De la îngrozitor și până sub orice critică a calificat Marcel Reif, căci

transmis în direct și de austrieci, ceea ce a însemnat că toată Europa, pe linia RTL, a văzut o cometă mai mult, ce apare și dispare de pe firmamentul fotbalistic. „Franzi” a pronosticat de altfel golul de la Dortmund și egalul sau scorul

să ne împăcăm cu rolul de outsideri, deoarece Borussia nu poate pierde calificarea în sferturi, băieților din Ghencea rămânându-le doar plăcerea de a fi jucat într-o grupă extrem de valoroasă.

Au fost și elemente pozitive, determinate de cei de la RTL, care și-au construit un studio sub tribună, de unde am primit știri și interviuri după meci, precedent ce mă face să cred că și în Divizia Națională se va începe un alt gen de comentare a meciurilor. Așa ca aici, unde antrenorii, jucătorii sau președinții de cluburi apar în studioul respectiv pentru a răspunde concret la întrebările reporterului. Decepția oferită de militarii din Ghencea trebuie interpretată și alt fel, în sensul că, dacă la tragerea la sorți pentru Euro '96, tricolorii vor „cădea” în grupă cu nemții, atunci va dispărea acel respect cucerit la World Cup '94 în SUA. Să așteptăm.

despre el este vorba, prestația celor două combatante ce au încercat orice, dar nu de a juca un fotbal pe goluri, astfel că, în final, antrenorul din Dortmund a menționat doar luarea unui punct și... uitarea meciului.

Din păcate, Steaua a pierdut un examen internațional și și-a pătat cartea de vizită, căci meciul a fost considerat drept întâlnirea serii, fiind

alb de la București, nu atât prin capacitățile rivalei clubului său, ci culmea, prin imposibilitățile tactice ale militarilor. La început, nu am vrut să-i dau dreptate, dar pe parcurs m-am convins că acest Kaiser al fotbalului actual are o idee bine conturată, simțind poate mai bine decât Țiți deficiențele campionilor noștri. Așadar, din punct de vedere sportiv, trebuie

Presopunctura: principii generale

1. Shiatsu și stretching (presopunctură și întindere)

În mod inconștient, ori de câte ori simte o greutate, o rigiditate, o amorțeală sau o durere în vreo parte a corpului, omul freacă sau apasă locul afectat cu mâna. Acțiunile de felul acesta reprezintă încercări instinctive de a vindeca vătămarea respectivă și datează dinaintea existenței medicinei sau chiar a istoriei. Cuvintele japoneze care înseamnă tratament (teate) și stări ce ne-au scăpat complet din mână (teoxure) includ, ambele, cuvântul „mână” (te), sugerând importanța terapiei antice a manipulării manuale. Deși diferă între ele ca metodă, atât masajul occidental, cât și masajul oriental amma, derivă din folosirea instinctivă a mâinilor pentru a vindeca.

Amma, care își are originile în China, dar a trecut și în Japonia, a fost mult folosită în popor, datorită comodității sale. Cea mai mare popularitate a atins-o în perioada Edo (1600-1670). O dată cu influxul de cultură occidentală, ce a urmat deschiderii Japoniei în cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea, amma a fost în mare măsură înlocuită de masajul de tip occidental.

Deși cu origini, principii terapeutice, metode și efecte diferite atât amma, cât și masajul* au unele trăsături comune. Amândouă folosesc tehnica frecării, tapotării, frământării și effleurajului, executate ritmic și rapid. Ambele

sunt rapide.

Spre deosebire de ele, metoda terapeutică japoneză distinctă, numită shiatsu, așa cum a fost creată de Tokojiro Namikoshi, este, prin natura sa, liniștită, calmă. Ea folosește buricele degetelor și podul palmei, adică părți ale corpului cămoase și moi. Iar principiul său de bază este aplicarea unei presiuni asupra suprafeței corpului în mod treptat, în așa fel încât să penetreze și să redea suplețea mușchilor. Acest fel de tratament nu stimulează în mod exagerat mușchii, nici nu-i obosește. El îmbunătățește efectele terapeutice, trezind propriile forțe naturale de refacere ale corpului.

Sistemul modern de shiatsu, întemeiat pe aceste principii, determină acele puncte de pe suprafața corpului care sunt cele mai eficiente în acest tip de tratament din punctul de vedere al anatomiei și fiziologiei contemporane, și elaborează tehnicile manuale cele mai potrivite pentru diversele părți ale corpului.

Terapia shiatsu, al cărei scop este prevenirea și tratarea bolilor, reprezintă un sistem de ameliorare a sănătății prin îndepărtarea elementelor ce provoacă oboseala și de stimulare a forțelor naturale de refacere a corpului, prin presarea cu degetele și cu mâinile a unor anumite puncte de pe suprafața corpului.

CRISTIAN BUTARU ■

Material realizat cu sprijinul Centrului de Cercetări pentru Educație Fizică și Sport

Dumitru Graur este repudiat de olteni

Într-o seară, din prima decadă a lunii octombrie a.c., Studioul de Radio Craiova a inițiat o emisiune în direct cu ascultătorii din toată Oltenia pe teme sportive.

Pentru ca acest dialog să fie mai redutabil, în studio au fost invitați și câțiva dintre diriguitorii sportului doljean. Ascultătorii au fost la înălțime, deoarece fără pic de trac ei au abordat subiectele cele mai stringente ce caracterizează sportul românesc.

În toil discuțiilor s-a pus un accent deosebit pe calitatea transmisiilor sportive, dar mai ales pe artizanii acestora: reporterii sportivi.

Pe lângă unii domni de la radio, care metamorfozează transmiterea meciurilor de fotbal într-o adevărată gamă onomatopeică, cei mai criticați au fost reporterii de televiziune. În acest top original, locul de frunte îl ocupă Dumitru Graur de la Televiziunea Română. Ascultătorii olteni l-au criticat pentru transmisiile sale greoaie și incoerente, datorită folosirii unui limbaj extrem de căznit. Unii au mers până acolo încât l-au considerat o adevărată piază-reă atunci când transmite meciurile de fotbal ale naționalei.

Așa o fi, așa n-o fi...

ION CEACÎRU ■

Arbitraj Impex

Nu, nu e vorba de faptul că bravii noștri fluierași și stegari, care fac și desfac în fotbalul nostru, și-ar fi tras fel de fel de firme, cu clasicul Impex (import-export, pentru lefegii, spre lămurire) în coadă. Deși iată un subiect gras, că nu-i amărât de arbitru să nu aibă mai multe astfel de îndeletniciri, dar va trebui să cercetăm o sumedenie de registre de comerț. Acum, vom pleca de la o afirmație a însuși președintelui FRF, Mircea Sandu (care, că tot veni vorba, e și el citat în multe din respectivelor registre). Asume, răspunzând acuzelor clubului Dinamo că delegările au adus la cărma roș-albilor în majoritate tineri judecători, cvasi-debutanți în multe cazuri, și nu purtători ai ecusonului FIFA, zicea Nașu: „Cât timp dinamoviștii au fost în cupele europene, au avut arbitri FIFA, pentru că am vrut să-i obișnuim - și pe ei, și pe ceilalți - cu maniera de arbitraj din străinătate. Dar dacă au ieșit din turul preliminar...”. Aicișă avem de-a face cu o declarație istorică. Stimăți compatrioți, președintele nostru federal recunoaște că una se fumează afară și alta în pricăjitul nostru campionat, de vreme ce li se dau băieților veseli ca alde Crăciunescu indicații să se alinieze comandamentelor europene, pentru a-i obișnui pe fotbalistorii băștinași. Între altele, cu faptul că în meciurile

internaționale se dau de patru-cinci ori mai puține cartonașe. Normal, amenzile intră la UEFA în acest caz, pe când în competițiile interne în buzunarul mereu gol (golit) al federației.

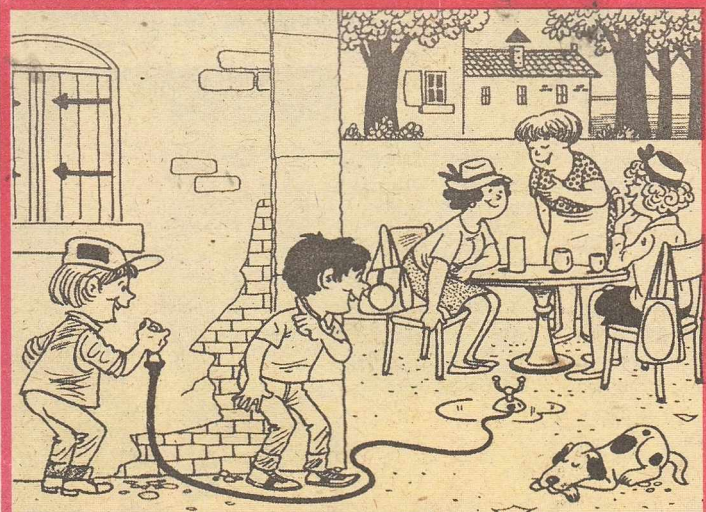
Perfidul Occident

E clar, vor să ne cumpere țara, bine zic mai junii colegi de la un cotidian de mare tiraj. Ce zic ei? Ei zic că UEFA, în marea perfidie a sa, ne lucrează în meciurile de miercuri din preliminariile Campionatului European. Cum, prin definiție, românașul nu se lucrează pe sine, e clar că totul vine, de la perfidul Occident.

cum zic confrății, de la perfidul Occident. Adicătelea, de ce ne-au dată nouă arbitru olandez la meciul cu Slovacia, când - bine se știe - Olanda ar putea să ne fie adversară în baraj, în caz că o luăm pe coajă la Kosice? Am stat și noi pe gânduri mai ceva decât ala de la Hamangia, mai nou angajat la Grafitti, și ne-am zis: dacă ar fi să ne lucreze arbitru olandez, singurul lucru pe care l-ar putea face ar fi să evite să ajungem la dispută directă cu compatrioții săi. Adică, să ne facă să câștigăm, ca să ne clasăm pe primul loc și să scăpăm de baraj! La această constatare ne-a revenit optimismul la loc!

HERCULE
LE CHAT

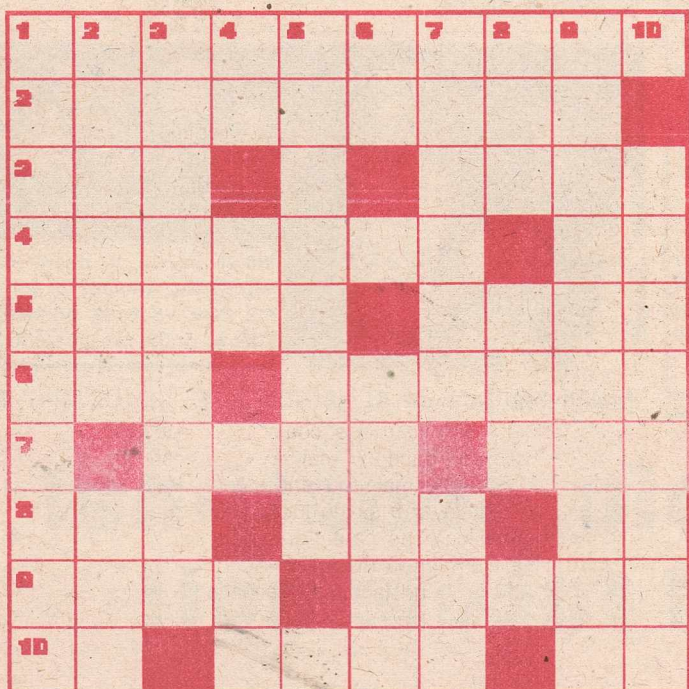
Șapte amănunte din desenul de deasupra au trecut în cel de dedesubt. Care?

FALSET

ORIZONTAL: 1) Obişnuită la credincioşi. 2) Întâlnită în pustiu. 3) Rezultat la lungime obţinut de americani - Tip de vas. 4) Spor de dificultate - Acum! 5) Închide ochii - Prind cu cleştii. 6) Pătură de iarnă - Dă dovadă de subtilitate. 7) Unul care împunge - A-şi scoate capul. 8) Bătut bine - Somnifer vegetal - Acute! 9) Cerere de suplimentare - Lucrează cu picioarele. 10) Aflate în ţest! - Strânge tot ce-i pică în mână - Aripă de eret!

VERTICAL: 1) Mod de prefacere. 2) Întepătură din care nu curge sânge - Făcut să lăunece. 3) Aflat la răscruce. 4) Debut editorial! - Cuve! - Asia! 5) Stă întins pe duşumea. 6) Trecute prin sită! - Deschidere în adâncime. 7) Lipsită de cuvinte - Baza unui acord! 8) Trasă de urechi - Măsuraţi la suprafaţă. 9) Dovadă de persistenţă. 10) Agentă de legătură.

Dan POPA ■

ANECDOTE

Un oltean intră într-o farmacie din Moscova şi cere o periută de dinţi. Vânzătorul îi dădu una de un metru lungime.

- Nu vă supăraţi, zise olteanul, nu aveţi una obişnuită, asta mi se pare un pic cam mare...

- Nu! La noi totul e mare, totul e grandios!

- Bine, atunci aş vrea şi o pastă de dinţi.

Vânzătorul îi dădu un tub la fel de mare ca şi periută, repetând:

- La noi totul e mare... Mai doriţi ceva?

- Nu, mulţumesc! Cred că va trebui să merg la mine-n ţară ca să-mi cumpăr. Aş mai fi dorit un supozitor...

* - Profesorul scrie la tablă: „În această vacanţă nu mam distrat deloc”, apoi întreabă clasa:

- Unde am greşit?
- Cred că nu aţi ales cei mai potriviţi prieteni, răspunse Bulă.

* La hotel:

- Aceasta este camera dv. Noi o numim „Camera regală”.

- Adevărat? Şi pentru ce, mă rog?

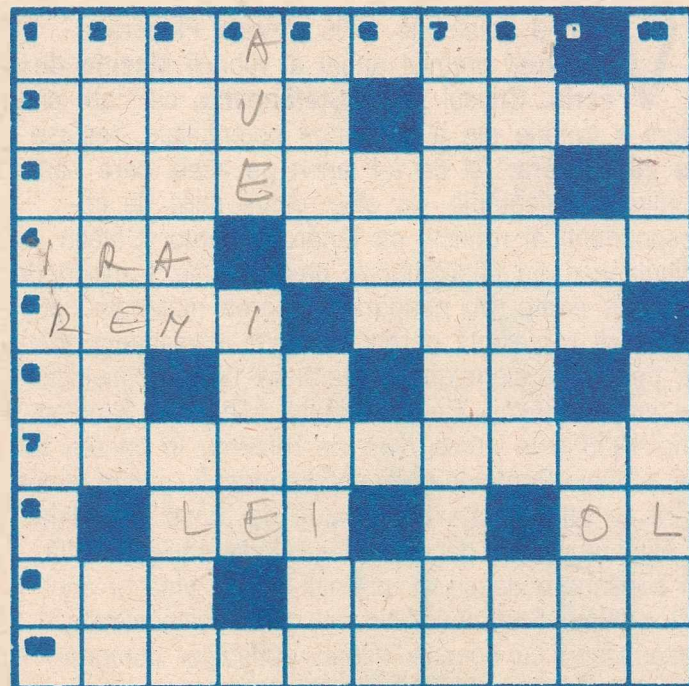
- Deoarece ferestrele ei dau în curte...

* - Bulă, astăzi nu ai fost prea cuminte! - spune profesoara supărată. Ce crezi că va zice tatăl tău, când am să-i zic cum te-ai comportat?

- O să spună din nou că femeile nu ştiu niciodată să ţină un secret...

* Dintr-un cazinou ies doi tipi. Unul este gol puşcă, iar celălalt numai în slip.

- Ce îmi place la dv., zice cel dezbrăcat, este că ştiţi totdeauna când să vă opriţi...

COLTARE

ORIZONTAL: 1) A mare de tipar. 2) Vas umplut cu apă - leşit... în dublu exemplar! 3) Spărgătorul de nuci (fem.; pl.). 4) Tiraj* mediu! - Gospodărie anexă. 5) Alergători nordici - Veste de la ţară (sg.). 6) Aflate în spital! - Merg pe extreme! - Prins de nas. 7) Perioada copţilor. 8) Schimbaţi după revoluţie - Vas din caolin! 9) Prinţător de fiare - Trase la poligon. 10) Urmate spre ieşirea din spital.

VERTICAL: 1) Se aşteaptă la rău. 2) Piesă muzicală -

Peşteri... în Pamir! 3) Podeaua vecinului de dedesubt - Papa celor mici. 4) Cuvânt la apariţia unui roman - Insensibil la suferinţele altora. 5) Moştenire cu bucluc - Careul magic. 6) Indicaţie de interes local - Acum! 7) Motor cu ardere internă. 8) A veni cu trenul - Pe la mijlocul lunii! 9) Inimă rece! - Mai marele cofetarilor. 10) Oprite la vamă (sg.) - Unitate de desfacere a pâinii.

Mihai ZGUBEA ■

LABIRINT

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA ■

Vineri 3 noiembrie 1995, revista **Flacăra** a decernat premiul anual al rubricii **Mașina de scris**. Criticul **Alex. Ștefănescu**, cel care și-a făcut o datorie din a descoperi potențialele "resurse de talent literar" și de a-i lansa pe aceia care i-au confirmat așteptările, l-a ales, dintre mii de corespondenți ai rubricii, pe tânărul prozator Cătălin Mihuleac drept câștigător al premiului de 1 milion de lei. Dar, poate, nu neapărat valoarea materială cât faptul că reprezintă o recunoaștere a talentului artistic pentru un debutant în literatură face premiul să fie atât de râvnit. Pentru Cătălin Mihuleac, 3 noiembrie 1995 este prima dată de referință în cariera lui de scriitor. Pentru ceilalți corespondenți, pentru aceia care se află în fața colilor albe de hârtie visând la o viitoare operă, paginile **Mașinii de scris** se află în continuare deschise, premiul se va oferi și anul viitor, Alex. Ștefănescu va citi cu aceeași atenție, răspunzând cu aceeași migală scrisorilor dumneavoastră. Acesta e lucrul cel mai important.

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ

Flacăra oferă premiul „Mașina de scris”

Criticul Alex. Ștefănescu și premiul său, de-acum scriitorul Cătălin Mihuleac

Cătălin Mihuleac, un scriitor de milioane

„Mulțumesc revistei **Flacăra** care găzduiește cele două pagini ale rubricii **Mașina de scris** ajutând, astfel, mișcarea literară din țara noastră, ajutându-i pe tinerii autori talentați să se lanseze (...) De-a lungul timpului am primit zeci de mii de scrisori. Le-am citit pe toate cu atenție și cu plăcere. Deși nu am găsit întotdeauna niște capodopere, textele erau, toate, scrise cu un temperament de artist. Astăzi **Mașina de scris** oferă premiul anual lui Cătălin Mihuleac, un tânăr prozator despre care nu știam aproape nimic până acum dar care, sunt convins, va fi un nume în literatura noastră a viitorilor ani”.

Președintele - director general al S.C. Publicațiile Flacăra S.A., George Arion, lansând în cadrul aceleiași ceremonii, noua formulă a revistei „Flacăra”

Maria Marian, editorul care și-a ținut promisiunea de a publica romanul „Biserica”, al Danielei Vlasie, o altă premiantă a MAȘINII DE SCRIS

„Unul dintre motivele de mândrie pe care le avem noi, cei de la Publicațiile **Flacăra**, este și acela de a avea puterea de a recunoaște și de a recompensa valoarea, indiferent în ce domeniu s-ar manifesta. Așa au apărut Premiile revistei „**Flacăra**”, Premiile celei mai iubite reviste de divertisment, „**Rebus**”, Premiul „**Fierul de cristal**”, decernat anual unei firme cu activitate deosebită.

Iată că, acum, la panoplia acestor premii se mai adaugă unul - „**Mașina de scris**” - ca o consacrare a intrării în literatură a unui tânăr talent”.

Concursul național de Artă Culinară

În ciuda proverbului latinesc, vineri și sâmbătă (3-4 noiembrie) la Brașov, în cadrul Concursului național de artă culinară, s-au discutat tocmai... gusturile. Fiind organizat de Ministerul Turismului, Asociația națională a Bucătarilor și Cofetarilor din Turism și de S.C. Postăvarul S.A. Brașov, concursul a reunit 16 echipe de bucătări și cofetari din toată țara.

„În rețetarul Casei ARO avem - spunea domnul Gheorghe Popică, directorul complexului ARO Palace din Brașov, organizatorul Concursului - „**preparatul casei**”, „**specialitatea bucătarului șef**”, „**specialitatea zilei**”, „**preparate dietetice**”, dar pentru mine cea mai importantă rămâne bucătăria tradițională românească! Chiar dacă în familie eu dau doar sfaturi în acest domeniu”.

„Acest concurs național de artă gastronomică - spunea domnul Dan Matei Agaton, ministrul turismului - pregătește reîntrirea României în circuitul internațional, prin participarea la Olimpiada Bucătarilor din 1996 de la Berlin, deoarece nu se poate vorbi de un turism al anilor 2000 fără o gamă de servicii corespunzătoare. Tocmai de aceea, am invitat un juriu internațional, compus din specialiști din Franța și Anglia, care au punctat pe criterii specifice”.

„Arta culinară nu este departe de cele 7 arte. Ea este implicare, profesionalism, educație, curiozitate, muncă, etalon, experiență”, ne-a declarat domnul Dumitru Burtea, președintele Asociației Naționale a Bucătarilor și Cofetarilor de Turism din România.

Nicolae Albu, managerul general al S.C. Postăvarul S.A. Brașov, consideră că: „Deși în Dicționarul enciclopedic găsim mai multe definiții pentru arta culinară, aceasta este ceea ce am văzut astăzi! Culoare, formă și gust! - de la o ediție la alta, acest „recital culinar” a devenit mai impozant, astfel încât acum avem o adevărată **ținută!**”

„Atunci când mergem la o competiție - ne-au declarat Ionel Cojocaru și Egizio Negescu, câștigătorii locului I - ne axăm pe: preparate de pește, de carne de pasăre, de legume. Am câștigat concursul cu „piesă festivă din carne de pasăre”, deci ruladă à la Poiana Brașov umplută cu legume și gustare montană. Am câștigat medalia de aur la Praga, așa că suntem obișnuiți cu concursurile”.

Viorel Ciociu a lucrat o săptămână întreagă la turnul care i-a adus premiul întâi la proba de cofetărie.

Pagină realizată de AL. ARION și P. COJOCARIU

Ultima oră:

Dle Văcăroiu, sunați-ne! Restul îl facem noi!